

For Hjemeet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

2den Marg.

1871.

Abe Hefte.

Daddy Dodd.

Sohn Beadle var en ærlig Mand; men hans Familie var meget stor, og hans Butik meget liden, og den Omstændighed, at Butikken haardnakket vedblev at være liden og indskrænket, medens hans Familie ligesaa haardnakket tiltog i Størrelse og ikke vilde vide af nogen Indskrænkning at sige, gjorde just ikke hans Fremtidsudsigter synderlig lyse.

Sohn drev sin lille Handel med Kul og Grøntsager i en af de mange smaa Sidegader, hvoraf Somerstown hovedsagelig bestaar.

Skjønt hans Forretning kun var temmelig ubetydelig, var Sohn dog en anseet Mand der i Nabolaget, eftersom han var eneste Herster over et helt Hus, der dog gradvis syntes at ville unddrage sig hans Herredømme ved at synke ned i Jorden, idet man fik det Indtryk af det, at en Etage allerede var sunken ned, og at den anden snart vilde følge efter, saa at man om nogle Aar vilde kunne se det saldfærdige Tag liggende paa Jorden som et Monument over Levningerne af en for-dums Kul- og Grønthandel.

Sohns Familie bestod af hans Kone Martha, syv Børn og Marthas gamle Fader.

Alle disse, den gamle Mand, der var ude af Stand til at kunne arbejde længer, indbefattet, vare afhængige af Sohn's Anstrengelser, der undertiden, naar Familieforretningerne tillode det, blev understøttet af sin Kone. Hans Arbejde var delt imellem at hugge Brænde, maake Kul ud og være behjælpelig ved Flytning; men ved denne sidste Industri fortjente han kun Lidet, og et yderst tarveligt Aftensmaaltid var Alt, hvad han kunde skaffe sin Familie, hvergang han havde haft en Forretning af denne Art.

Da Døren og Winduct i Butikken altid stode aabne, kunde man fra Gaden overse hele hans Værforraad, der som oftest ikke var synderlig stort. Det bestod af en Tønde Kul—ofte mindre—der laa opdyngtet i en Krog, en liden Stabel Brænde, nogle faa Bunder Grøntsager, en eller to Kurve med Potetes og en Tallerken Sild. Desuden udvovede nogle fjærneløse Nød

der og visne Øbler, der vare opstillede paa et Bord udenfor Vinduets, en fristende Indskydelse paa Byens Ungdom.

Foruden disse sjældne Mariteter var John endnu i Besiddelse af en Gjenstand, der hjalp vidunderligt paa hans Omskændigheder. Det var en Sengefruenøgle, der blev laant ud mod en Betaling af fem Cents og det var i Sandhed en forbausende Lykke, dette Instrument gjorde. Om man nu end ikke vil give den Tænke Rum, at Beboerne i hans Gade havde en Skrue løs, saa maa man dog idetmindste antage, at de hendreve sin Tid med den besynderlige Bessjæftigelse at skrue sine Senge fra hinanden for atter at sætte dem sammen; thi vist er det, at hans Skruenøgle var i bestandig Virksomhed, og som en Følge heraf udgjorde den en af hans vigtigste Indtægtskilder.

Barerne indtog den ene Halvdel af Johns Butik, medens den anden Halvdel blev benyttet til Dagligstue. Møblementet i denne bestod af en Kamin med en Hylde, paa hvilken der stod nogle Porcelænskopper, to eller tre Stole og et lidet Bord. Denne Afdeling tjente ret til at fremhæve Marthas Huslighed, og altid saa man hende vimse omkring derinde og ordne, undtagen om Aftenen, naar Familien kom fra Kullene, Poteterne og Brændet, styrkede sig over det lille Bord og med Begjærighed greb efter Silb, tykt Smørrebød og The.

Da kunde man se gamle Daddy, Marthas Fader, sidde i en Lænestol ved Ilden med Kulbunken paa høire Haand ligesom et Bjerg og

med store Bunder Log hængende over Hovedet.

Disse Familiemaaltider vare just ikke af lang Varighed, og umøvedige Luxusgjenstande som Knive og Gasser, Thestaale o. desl. kjendte de ikke noget til. Naar de havde drukket sin The, hældte de Bunderfaldet ud paa Kulbunken, og Sildebenene kastedes ind i Ilden.

Efter Maaltidet havde Beadle den Bane at sætte sig ned ligeoverfor gamle Daddy, medens Martha stillede sig op i Nærheden og begyndte at stoppe Strømper og Linued; der var nemlig kun faa Stole, og den yngre Del af Familien lagde sig i Regelen ned imellem Kullene, der selv ikke da kunde fornegte sine sværtende Egenstaber og bevirkede, at de i Nabolaget almindeligt gik under Navnet: "de sorte Beadler".

John og Martha holdt meget af sine Børn, og ikke for Alt i Verden vilde de have haft, at noget Uheld skulde hændes nogen af dem; men de begyndte at finde, at de tiltog saavel i Antal som i Appetit i et omvendt Forhold til Handelens Udvikling, uagtet John i den sidste Tid havde anskaffet sig en ny Dragkjerre og en Sengefruenøgle til.

Johns Ergjærighed var længe gaaet ud paa at faa en liden Vogn og en Hest; men endnu var det langtfra kommet saa vidt, og han maatte foreløbig nøies med Kjærren.

En Dragkjerre er ikke noget meget glimrende Kjøretøi—i Serdeleshed en Kulskjerre, og det var derfor intet Under, at John havde sin Ergjærighed. Det var heller ikke godt, dersom Alle havde den samme; Nogle tragte efter at beherske sine

Medmennesker, medens Andre kun hige efter at ville udøve sin Myndighed ved at kjøre en Vogn. John var i sidste Tilfælde, og han havde i mange Aar drømt om at kjøre sig en Tur Søndag Eftermiddag med sin egen lille Vogn og med sin Kone Martha og Børnene sidende hos sig; men hidindtil var denne Drøm ikke gaaet i Opfyldelse. Ivertimod bleve Udsigterne hertil mere og mere mørke.

"Hvad var der at gjøre ved det?"

Tid og mange Gange havde de gjort sig selv dette Spørgsmaal; men en Aften, da Børnene vare komne i Seng, kom John frem med det til sin Kone. Gamle Daddy sad og døsede i Lænestolen ved Kaminen, og John og Martha sad ligeoverfor hinanden.

"Hvad var der at gjøre derved?"

Martha kunde ikke svare Noget, men løstede efter et Dieblifs Tausched Dinene op til sin Mand og saa derefter betydningsfuldt hen paa den gamle Daddy.

John ryttede paa Hovedet og skjulte Ansigtet i Hænderne.

"Seg har ingen Ret til at forlange, at du skal gjøre det længer, John", sagde Martha; "jeg har aldrig haft nogen Ret til at vente det!"

"Men det var min Pligt at gjøre det, og det var en Forviiselse for mig, Martha", svarede John; "han er min Fader, og jeg kunde ikke bringe det over mig selv at se den gamle Mand sulke".

"Men han behøver jo ikke at sulke, ved du nok, John", og hendes Læber skjælvede, da hun sagde dette.

"Seg ved nok, hvad du mener; men jeg kan ikke udholde Tanken

derom. Han har engang haft sit eget Hus og Vogn og betalt Skatter og Alt, saa det vilde være en altfor stor Modsetning".

"Ja, det er haardt nok at tænke paa", svarede Martha sørgmodig; "den pene Dagligstue, vi havde, og Sølvstæerne og de ægte chineisiske Thekopper"—og ved Tanken om de delige Kopper kunde Martha ikke tvinge sin Graad.

"Ja, det er haardt, som du siger", gjentog John, "og det er ogsaa derfor, at jeg saalænge har staaet mellem det og ham".

"Men nu kan du dog ikke forhindre det længer, John, og jeg maa heller ikke forlange det af dig; det vilde ikke være rigtigt imod dig, John, og du skal heller ikke længer bebyrde dig med ham".

Stakkels gamle Daddy sad og halvsov i sin Stol i lykkelig Uvidenhed om de Planer, der bleve lagte angaaende hans Fremtid. I sin Tid havde han været Lømmemand og haft ret Meget at bestille. Han havde ernæret en stor Familie; men hans Sønner, som skulde have været hans Alderdoms Støtte, vare døde tidlig i Udlandet, og da han begyndte at sfrante, skilte han sig med sin Forretning for Spotpris og trak sig tilbage for at leve af sine Midler. De vare ikke store; men han var allerede gammel og mente derfor, at de nok vilde holde ud til Enden.

Da han vedblev at bebo sin gamle Leilighed, ledede det Mange til at tro, at den gamle Lømmemand virkelig stod sig godt. Hans Datter Martha var ogsaa af denne Mening og var undertiden tilbøielig til at prale af sin velstaaende Fader

og gjøre sig Forventninger om Arv.

Den gamle Daddy levede imidlertid længer, end han havde beregnet, og en skøn Dag, omtrent et Par Aar efterat John og Martha vare blevne gifte, og kort Tid efter at hun havde skjænket John det andet Kjærlighedsbarn, kom han meget venlig og smilende ind til dem. Martha troede, at han vilde forære den Nyfødte sine Sølvstæder. Han satte sig ned, og efter at have pustet lidt efter Gangen sagde han med en fornøiet Latter:

"Jeg har Noget at fortælle Dig, Martha!"

"Hvad er det, Fader?"

"Jeg har seet i den øverste Kommodeskuffe, og..."

"Ja, ja, Fader", udbrød Martha ivrigt, da hun nu var aldeles vis paa at faa Skeerne.

"Jeg har seet i Skuffen", gjentog den gamle Mand, "og... og..."

"Skeerne", begyndte Martha, pligt-skyldigst hjælpende ham at finde Ordet.

"Nei, Martha, ikke Skeerne, men Pengene!"

"Hvad er der med Pengene, Fader?"

"De ere alle slupne op, Martha!"

"Alle slupne op, alle de Penge, du havde at leve af!" udbrød Martha, "ere de alle brugte?"

"Sver en Skilling", svarede den Gamle.

Martha kunde ikke tro det. Hun bad en Naboerke om at passe paa den Lille og skyndte sig med den gamle Mand hen til hans Bolig. Hun fik Nøglen, og paa en næsten affindig Maade sukkede hun Skuffen op. Hun greb Verredssækken, hvori han havde haft sine Penge,—thi han

havde altid haft en uovervindelig Mistro til Sparekasser—og puttede Gaanden helt ind i den,—men der var Intet at finde; hun vendte op og ned paa den,—ikke en Skilling var der tilbage; hun rumsterede i Skuffer og Stabe; men der var og blev Tingenting. Pludselig standsede hun og sagde:

"Fader, du er bleven bestjaalen. Der har været Nogen i Skuffen".

"Nei, nei, det maa du ikke sige. Der har ingen Anden end jeg selv været i Skuffen. Jeg har brugt det Altsammen op, og der var heller ikke saa meget; kun otte hundrede Daler, og de kunde ikke vare evigt. Det er mig, der har levet for længe, Martha", og den gamle Mand begyndte at klage og græde.

Ogsaa Martha brast i Graad; hun kunde ikke Andet, naar hun tænkte paa sin gamle Faders Forladthed og hans sørgelige Udfigter for Fremtiden. De saa Møbler, han havde, og Sølvstæderne, som var det Eneste, der var tilbage af Sølv-tøiet fra gamle Dage, vare, naar de bleve solgte, neppe istand til at bekoste hans Begravelse.

Det var en daarlig Nyhed at fortælle John, der havde været ude at "flytte", naar han kom hjem for at spise til Middag,—og for at underrette ham derom saa lemsældigt som muligt, skreg Martha til ham, saasnart han satte Foden paa Dørtersekken:

"O! John! alle Faders Penge ere slupne op!"

Da John saa, at Martha var meget angreben heraf, tog han med megen Kulde imod Nyheden.

"Nuvel", sagde han, "er det saaledes fat, saa maa vi tage imod

ham. Han har jo ingen Andre“.

En af de følgende Dage gik John over til Daddys Hus, og da han havde solgt Alt undtagen den gamle Mand's Seng, som blev kjørt hjem paa Kjærrer, lukkede han Huset af og sendte Bærten Nøglen; derpaa tog han den Gamle under Armen og førte ham hjem til Chaldronstreet, hvor han lod ham sætte sig ned i Lænestolen ved Kaminen.

“Der, Daddy, lad nu, som du er hjemme—og forsørget for Resten af dit Liv“.

Saaledes gik det til, at John og Martha vare blevne bebyrdede med den gamle Mand. Og Daddy var virkelig en Byrde, sjønt hverken John eller Martha nogenstunde lode sig forstaa dermed for hinanden.

Han spiste rigtignok ikke saa Meget, og han delte Seng med Børnene; men han havde en i hans Omstændigheder saare ufornuftig Lidenskab for Snustobak, og et Glas M til 5 Cents maatte han absolut have hver Morgen Kl. 11. Ellers kunde han ikke leve.

Dette Glas M vilde han have, og han vilde ikke have det paa andre Steder end paa Bærtshuset, hvor han tømte det staaende ved Dissen, saaledes som han havde pleiet at gjøre i over fyrræthve Aar. En af Ulemperne ved denne Bane var, at han hver Morgen maatte forsynes med 5 Cents i rede Penge, og i Løbet af Aarene, da den gamle Mand blev skrøbelig og svag, maatte altid En eller Anden følge ham hen til det Bærtshus, som han undte sin Søgning, og tilbage igjen.

Dog undslap der aldrig John eller Martha noget klagende Ord,

indtil deres Børneskot var bleven saa stor, at hver Cent var, som Martha sagde, en “Gjenstand“.

Det kom til et Vendepunkt den Aften, da John i almindelige, men betydelige Udtryk spurgte Martha, hvad de skulde gjøre.

“Det vilde ikke være rigtigt imod dig, John, og du skal heller ikke længer bebyrde dig med ham“.

Medens den gamle Mand sad og halvsov i sin Lænestol, ganske ubevidst om, hvad der foregik, blev det besluttet mellem dem, efter haard Kamp fra Johns Side og mange Taarer fra Marthas, at John næste Dag skulde bringe gamle Daddy til Fattighuset.

Foerhandlingerne bleve førte og Beslutningen tagen, medens den gamle Mand bestandig sad og halvsov i sin Lænestol uden at aue, hvilken vigtig Konference han havde været Gjenstand for. Sverken John eller Martha havde Mod til at vække ham. De vare bange for, at han vilde kunne læse deres frygtelige Hensigter i de brodefulde Ansigter.

Seg kan ikke gjøre det, Martha, sagde John, og under et Paaskud gik han udenfor Huset og røgte sin Pipe.

Martha kunde heller ikke, men blev siddende og ventede paa, at han skulde vaagne. Endelig aabnede gamle Daddy Dørene og kaldte paa hende. Hun havde trukket sig tilbage fra Lyset, saa han ikke kunde se hende med sine svage Dine.

“Martha“, sagde han, “hvor er du? Kom herhen og lad mig fortælle dig, hvad jeg har drømt. Det har været saadan en deilig Drøm, min Kære, om de gamle Dage, da

Alle vare hjemme! jeg drømte, at jeg saa eder Alle sidde omkring Bordet Suleasten, og der var Kalkunfeg og Pudding og alle de delige Ting, som vi pleiede at have, ved du, og saa drømte jeg, at jeg bragte dig til Koffkolen, hvor du var et Aar, som du ved, og da vi fjørte ned ad Weien i Kaleschen, kom John hen til os og bad om at laane tredive Daler, affurat som han pleiede, ved du nok, og jeg laante ham dem, som jeg pleiede, og—men hvad er der i Weien med dig, Martha? hvorfor græder du?"

Stakkels gamle Mand! han vidste slet ikke af, hvilke Pile—o! smertefulde Pile—han borede i sin Datters Hjerte. Hun græd, men skjulte sine Taarer og sagde kjerligt til ham, at det nu var paa Tiden, han gif tilfængs.

Da Martha havde hjulpet ham tilfængs og pakket til om ham, som om han kunde have været et Barn, kom John og figede ind ad Døren.

"Har du bragt ham tilfængs, Martha?" spurgte han.

"Ja, John".

"Tror du, at han aner Noget?"

"O, nei! — stakkels, gamle Fader!"

"Nei naturligvis, Martha, han kan jo aldrig drømme om, at vi ere saadanne Uhyrer,—men sagde han ikke Noget?"

"Jo, han sagde: Gud velsigne Dig, Martha, og Gud velsigne John for al eders Godhed".

John, hvis Hjerte blev altfor bevæget ved at høre dette, trak Govedet bort for at skjule den Virkning, disse Ord havde gjort paa ham.

Da de senere gif forbi den gamle Mand's Børelse for at gaa tilfængs,

vendte de Govederne bort, og de kravlede op i sin Seng med en Følelse af, at de vare ifærd med at begaa en Forbrydelse.

Om Morgenens pyntede Martha den Gamle i hans bedste Stads; idet hun græd hele Tiden, men skjulte sine Taarer, saa godt hun kunde. Daddi vilde vide, om det var Søndag, eftersom de lode ham tage sine bedste Klæder paa, og Martha kunde ikke svare; hvert Ord, han ytrede, var en Bebreidelse mod hende, og ved Frokosten turde hverken hun eller John se paa ham.

Da de havde spist, sagde John i saa munter en Tone, som han kunde paatage sig, til den gamle Mand:

"Bedstefader! jeg vil gaa ud at spadserere med dig".

"Det er meget smukt af dig, John", svarede gamle Dodd, "meget venligt".

"Nu vel da, lad os saa gaa, Bedstefader! her er din Hat og din Stof".

"Seg er færdig, John, ganske færdig — hvad er der paaferde, min Kære?"

Martha var falden ham om Halsen og kyssede ham.

"Farvel, Fader", sagde hun hulkende, "Farvel!"

Hun havde besluttet ikke at sige det; men hun kunde dog ikke lade det være.

"Tys, tys!" sagde den gamle Mand; "vi gaa jo ikke saa langt; vel, John?"

"Nei, Bedstefader, ikke saa meget langt!"

"Og vi komme jo snart igjen, gjøre vi ikke?"

"Jo, Bedstefader", sagde John,

og det var knapt nok, han kunde faa Ordene frem.

Martha hviiste til Børnene, at de skulde gaa hen og tage sin Bedstefader i Haanden; dette gjorde de ogsaa meget rolige og kause og i stor Forundring over, hvad denne usædvanlige Ceremoni skulde betyde.

Den gamle Mand var ligesaa forvirret som Børnene og ønskede at vide, om det var Nogens Fødselsdag. John kunde ikke svare ham; hans Hjerte var fuldt, og han var aldeles ude af Stand til at ytre et Ord. Uden at sige Noget tog han Daddy under Armen og førte ham bort fra Huset, medens Martha stod i Døren omgiven af Børnene "og saa efter dem igennem sine Laarer.

Der var knapt en Fjerdingss Veie til Fattighuset; men det var en lang Tur for gamle Daddy, som var meget svagelig og daarlig tilbens. Han tabte ofte sin Stok, og John maatte tage den op for ham; der var flere meget befærdede Veie at gaa over, og han maatte bede Rudsflene at standse, medens han førte den gamle Mand over til den anden Side.— Stakkels gamle Daddy blev meget hederet den Dag!—

Alt Færdsefen standsede for at lade ham komme frem, og havde det været Lordmayoren, kunde der ikke være gjort Mere.

Tilfaldt kom de til Fattighuset. Ved Synet af det store, skumle Hus med de høie, sorte Mure, som lukke Livet inde og alt Gaab ude, begyndte Johns Beslutning at vikle.

Han standsede og tøvede.

"Bedstefader!", sagde han, "det er nu paa den Tid, at du faar dit M, er det ikke?"

"Ja, John, jeg tror, det lækker ad

den Tid", svarede den gamle Mand i en munter Tone.

"Vil du drikke det herinde?" spurgte John.

"Er dette "den sorte Gæst?"

"Den sorte Gæst" var Navnet paa det Værtshus, hvor han havde søgt hen i fyrrethve Aar.

"Nei, Bedstefader", svarede John, "det er ikke "den sorte Gæst"; men de have godt M her".

"Som du vil, John, det er mig det Samme", sagde Daddy, og de gik derfor begge ind i Værtshuset, som laa ligeoverfor Fattighuset, og Daddy fik som sædvanlig 5 Cents til M; thi det var Daddys Stoltthed selv at betale det.

Da han var færdig med sit M, tog John ham under Armen og førte ham over Veien hen til Fattighusets Port; men han kunde neppe se Klokkestrengen for Laarer. Medens han stod der med fuldt Hjerte og betænkte sig paa at ringe paa, saa den gamle Mand ham ind i Ansigtet og sagde:

"John!"

"Ja, Bedstefader".

"Er det ikke Fattighuset?"

Daddys Blik, hans Kjendskab til Stedet og Tanken om, at han anede, hvad John vilde, Alt slog John, og han skyndte sig bort fra Porten med den gamle Mand.

"Fattighuset, o nei, Bedstefader; hvor kan du falde paa det?" sagde stakkels John, kom nu og lad os gaa hjem, Bedstefader, saa hurtigt, som vi kunne".

Og saa ivrig var han efter at komme bort, at han trak den Gamle med sig i en saadan Fart, at han næsten tabte Veiret og mere end en Gang var nær ved at falde.

Først da en Gade var bleven lagt imellem Gattighuset og dem, sagtede John sin Fart og lod Daddy komme til Nænde. Derfra gik de begge roligt hjem, og Daddy blev som sædvanlig sat i sin Lænestol ved Alden.

"Jeg kunde ikke gjøre det, Martha", sagde John. "Min Gaand var allerede paa Kloffen; men saa saa han paa mig, og hans Blik trængte mig helt til Hjertet. Jeg kunde ikke gjøre det. Det forekom mig, som om jeg var isærd med at dræbe den stakkels, gamle Mand, og det er ogsaa værre end Mord, Martha, at bringe et Medmenneske derhen; det er som at blive levende begravet".

"Men John—"

"Jugentling, Martha, kan saa mig til at gjøre det", afbrød John hende alvorligt. "Vi maa komme ud af det saa godt, vi kunne, og stræbe til det Yderste for at spare baade ham og os for den Skam".

John saa paa Martha og Martha paa John, og i de Blkke, der mødtes, blev det bestemt, at saalænge de havde Tag over Hovedet og en Bid Brød at dele med ham, skulde gamle Daddy opholde sig hos dem.

Gamle Daddy havde ikke alene kostet dem Noget; men om Vinteren havde han ogsaa været betydelig iverien, da han altid gik og puslede i Butikken, og da denne tillige var Dagligstue, var der ikke megen Plads tilovers. Men nu kom de smukke Sommerdage, saa Daddy kunde tilbringe en Del af Dagen ude, og den lille Benjamin, Johns tredieyngste Søn, som endnu ikke var gammel nok til at være til

Nyttelse for Forretningen, fik det Hverv alene at passe den gamle Mand og gaa ud med ham at spadserere.

Benjamin var en liden trivelig, klog Dreng paa sex Aar og Daddys særlige Yndling; eller man kunde maasse snarere sige, at Daddy var Benjamins Yndling; en saa meget vigtigere Person var denne.

Dette være nu, som det vil; de holdt af hinanden, og naar det var smukt Veir, var det deres Fornøielse Gaand i Gaand at streife omkring i Nabogaderne, snakkende som Børn og ligende nysgjerrigt ind ad Butiksvinduerne paa alle de heilige Ting, som laa der.

Folk kaldte dem "Børnene i Skoven", og Daddy var ogsaa ligesaa meget Bavn som Benjamin. Han følte den samme Interesse for Legetøi og sukkede ligesaa meget som Benjamin over, at denne ikke kunde blive Cier af et længelsfuldt eftertragtet lidet Gevær, som kunde skyde rigtigt.

Paa sine daglige Spadsereture saa "Børnene" mange vidunderlige Ting og studerede Somerstowns Mærkværdigheder med megen Interesse.

Det var en jæregen Udspreddelse for dem at sige ind gennem Fabriksvinduerne og lytte til Larmen af Maskinerne, der gik med Damp, medens Benjamin belærte Bedstefaderen, som ikke var videre inde i de Dele, om hvad der gik for sig; de stirrede paa de smaa Mænd i Skjorteærmer og med flade Huer, som ved Hjælp af et eget Maskineri dreiede en liden Kaffeværn under et Glasfateral hos Urtekræmmeren—saadanne smaa, flitti-

ge Mand, som aldrig forlode sit Arbejde, men altid, hvad enten Krammeren var i Butikken eller ikke, ufortrødent make Kaffe og aldrig gik hjem og spiste.

De saa til, medens store Fæde bleve trillede ned i Kjøledøren i Bærtshuset, og spekulerede paa, om de kanske indeholdt det kostbare Öl, som Bedstefader holdt saa meget af; de saa Skomageren lave Sko og bleve ofte seede hos Slagteren, fordybde i Betragtningen af et Faar, som blev slagtet, hvilken Begivenhed havde en dyb Interesse for Benjamin, da den fik hans Bedstefader til at sladre om Herlighederne ved fegt Lammelaar med Kaperssauce, en Met, som han nu kun saa i Drømme.

Benjamin var paa disse Vandringer altid meget omhyggelig for ikke at slippe Daddys Haand; thi det var blevet ham strengt paalagt aldrig at tabe ham af Syne et Øieblik, og fremfor Alt ikke at lade ham falde.

En Dag, da det var meget jølet, lod han ham imidlertid falde, og han var meget ilde tilmode over, at hans Moder skulde saa det at vide. Han gjorde sig af Umage for med sit Lommetørklæde at tørre Pletterne af Daddys Bentklæder; men han var bange for, at den gamle Mand skulde klage over ham, ikke fordi der manglede Trostøb imellem dem; men Daddy begyndte at blive saa fladdervorren, at han undertiden, ganske imod sin Villie, kom til at fortælle Noget, som bragte Benjamin i Forlegenhed.

Derfor pleiede han, naar Noget hændtes, at minde sin Bedstefader om, at han ikke maatte sige det.

”Du vil ikke fortælle Moder, at jeg lod dig falde i Sølen, Bedstefader?”

”O! nei, Benjy“, forjikkede den gamle Mand, ”jeg—jeg skal ikke sige et Ord derom“.

I Begyndelsen, førend der var fuldkommen Tillid imellem dem, søgte Benjy undertiden ved en slig Leilighed at købe sin Bedstefaders Tausshed med en Cent, som han havde ivente; men nu vidste han, at Baandet imellem dem var stærkt nok til at forhindre en saadan Trosløshed af Bedstefaderen, skjønt det dog engang imellem blev løst af Mangel paa Sukommelse, som hverken Kjærlighed eller Penge længer kunde styrke. Naar de kom hjem efter sit Strejfsog om Sommerastenerne, havde Daddy og Benjy meget Interesse for at fortælle om alle de vidunderlige Ting i den store Verden Comerstown, og det var kun Skade, at disse Fortællinger saa ofte bleve fremsførte for ligegyldige Øren.

John og Martha begyndte at blive tause og sorgmodige, begge et Bytte for stor Vengstelse. Familiens forøgedes nemlig bestandig, medens Forretningerne modstode enhver Anstrengelse for at forøge dem.

John begyndte at komme i Gjæld for Kullene og Poteterne. Tidene vare knappe og bleve det i en endnu høiere Grad ved Vinterens Nærmelse. Kul kostede 30 Cents Hundredet, Potetes 2 Cts. Hundredet, og de Fattige kunde ikke give denne Pris. Fattige Fruentimmer købte for et Par Shilling Kul og bragte dem med sig i Forklædet, saa der ikke var synderlig Brug for Kjerren, og de Kullene vare saa dyre, maatte en

stor Del af Chaldronstreet's Beboere varme sig i Sengen, hvorved denne blev et fastere Møbel end tidligere, og Johns Skruenøgle rustede af Mangel paa Brug.

John og Martha kunde neppe bjerge Tøden til sin Familie; de sorte Beadler skreg efter Kjød, og da de ikke fik nok ved Bordet, kastede de sig som en Sværm Græshopper over Butikkens Vareforraad og gjorde snart kort Proces med Gulv-rødderne, ja rettede endog saa et Angreb paa Kaaflbladene. John og Martha negtede sig selv Alt, for at den gamle Mand kunde faa lidt Nærende og Lækkert; men Intet hjalp; det var kommet til et Bændepunkt. Kulhåndleren, Potetehandleren og Værten, alle tre truede med Udpantning, og John ventede en saadan daglig. Alle hans Anstrengelser havde været frugtesløse, og han kunde ikke længer "fri sig og ham fra Vanære".

En Eftermiddag sad John aldeles nedslaaet og modløs paa det Sted, hvor Kulbunken pleiede at ligge. Det var en frygtelig Prøve for en Mand med et hjæft Hjerte og en stærk Villie saaledes at blive traadt ned og trampet paa af den grusomme Skjæbne, som han af al sin Kraft havde søgt at formilde,— og han havde nu gaaet saa Meget igjennem, at han næsten var knust.

Paa engang saa han en fremmed Mand staa i Døren, og han troede an, at det sidste Slag skulde slaaes.

"Kom ind", sagde han, "gør ingen Omstændigheder, beder jeg Dem; jeg er aldeles forberedt paa Deres Besøg".

"Er De virkelig?" spurgte den Fremmede nysgjerrigt.

"Ja, jeg er", svarede John, "jeg ved, hvad De vil, ligesaa godt som De selv".

"Gjør De?" sagde Manden i samme Tone.

"Kommer De her for at gjøre Nar af mig", udbrod John vredt, stod op og saa den Fremmede ind i Ansigtet, "for at spotte mig og— ødelægge mig!"

"Spotte Dem?" gjentog Manden.

"Ja, spotte mig", sagde John i den samme vrede Tone.

"Nei, det kommer jeg her virkelig ikke for, langt fra, og desuden er det heller ikke med Dem, jeg vil tale. Jeg kommer for at besøge Hr. Dodd, som i gamle Dage var en af mine Naboer".

"Undskyld mig", svarede John; "men vi ere i stor Nød, og jeg ventede intet Andet end daarligt Nyt".

"Derfor jeg ikke tager feil", sagde den Fremmede, "saa er det gode Nyheder, jeg bringer. De er jo Hr. Dodds Svigersøn? Er de ikke?"

"Jo, Sir", svarede John, "og for hans Skyld vilde jeg ønske, at jeg var en rigere Svigersøn".

"Maaske det dog ikke behøves for hans Skyld", bemærkede den Fremmede.

"Hvad mener De?"

"Jo, det skal jeg sige Dem", vedblev den Fremmede. "For nogle Dage siden saa jeg nemlig et Avertissement i Avisen, hvori Daniel Dodd blev anmodet om at indfinde sig hos Prokurator Johnson, hvor han vilde høre Noget til sin Fordel. Da jeg nu tænkte, at denne Daniel Dodd maaske kunde være min gamle Nabo, gif jeg hen til Hr. Johnson, hvem jeg kjender. Han fortalte mig,

at den Person, der blev averteret efter, virkelig er Daniel Dobb, min gamle Nabo, at hans Broder Georg, som for nogen Tid siden er død i Indien, har testamenteret—

"Guldt, Sir", udbrod John, idet han greb den Fremmede ved Armen og saa ham stift ind i Ansigtet, "De driver ikke Spøg, en grusom Spøg med mig? gjør De vel?"

"Det forbyde Gud", sagde den Fremmede alvorligt.

"Og svar mig paa en Ting til, Sir", vedblev John paa den samme heftige Maade, "De er vel ikke gal, Sir?"

"Ganste vist ikke", svarede Manden.

"Godt, saa kan De gaa videre", og den Fremmede fortsatte:

"Jeg var isærd med at sige, at Daddy Dodds Broder Georg, der er død i Indien, har efterladt ham en Sum af fyrrethetusind Daler".

"Martha", raabte John til sin Kone, som var ovenpaa isærd med at gjøre rent.

"Ja, John, hvad er det?"

"Faders Penge ere komne igjen!

Faders Penge ere komne igjen!

Faders Penge ere komne igjen!"

og han vedblev at raabe det samme op til hende, og hver Gang slog han med sin flade Haand paa Drapperæfverket for at give sine Ord mere Bægt.

"Er du bleven gal, John?" var Marthas hele Svar, da hun kunde komme til Orde.

"Der ser De, Sir", sagde John til sin Gæst, "hun tror, at jeg er bleven gal, saa det var intet Under, at jeg troede, De var det. Men her kommer Daddy, og De kan fortælle ham det. Han har ofte talt

om sin Broder Georg, der var reist til Indien; men jeg troede, han var død for længe siden".

Daddy kom hjem fra en af sine Spadsfereture med Benjy, og de fortalte ham nu hans Lykke.

"Gud forbarme sig", udbrod han, idet han sank ned i en Stol; "er Broder Georg død; stakkels Dreng, stakkels Dreng!"

Den stakkels Dreng var død i den skjønne Alder af halvfjerdsindstyve Aar; men Daddy tænkte endnu paa ham som den raske Knos i den blaa Trøie, med hvem han havde taget Affked i Wapping, da han var Dreng.

En skjøn Dag bragte John de fyrrethetusind Daler hjem til Daddy, alle i Sedler og i den samme Pose, som havde været den Gamles Bank i hans gode Dage.

"Der, Fader", sagde Martha, idet hun lagde Posen i hans Haand.

"Hvad vil du nu gjøre med dem?"

"Hvad jeg vil gjøre med dem", sagde den gamle Mand. "Jeg vil holde mit Løfte til Benjy og kjøbe ham det Gevær!"

"Men der er Mere end til det, Fader!"

"Er du det, Martha?"

"O ja, Fader, en hel Hob foruden!"

"Saa vil jeg", sagde Daddy, "saa vil jeg give Resten til John, at han kan kjøbe sig en Hest og en Bogu!"

"Men der er Mere endnu, Fader, meget Mere end ligesaa meget til!"

"Na, saa tag Resten selv og behold det, Martha, fordi du har taget dig af din gamle Fader", og Daddy lagde Posen i sin Datters Hænder.—

Førend John gav sig Tid til at

tænke paa Vognen og Hesten—skjønt denne Tanke lurede i en Krog—kjøbte han Daddys gamle Hus, og da han havde møbleret det med saa mange af de gamle Møbler, som han kunde opdrive, foruden med mange andre nye, førte han den gamle Daddy tilbage til hans gamle Børelser og flyttede hen til ham med Martha og hele Familien.

Men gamle Daddy gik næsten i Barndommen nu, og han kunde neppe forstaa den Forandring, der var foregaaet. Tilslidst troede han,

at det var en Drøm, at han saa John og Martha og Børnene sidde hos sig i sine gamle Børelser, og han bad sin Datter om at vække ham af Drømmen. Saaledes gik han og drømte, indtil han en Vinternat vaagnede op paa et Sted, hvor der ingen Søvn er mere.

Det er sandsynligt, at Johns og Marthas Dage blive mange og lykkelige; thi de ærede sin gamle Fader til hans sidste Stund og hjalp ham i hans Trang, skjønt deres Øvner kun vare ringe.

Mils Vibe Støckfleth.

Et Livsbillede fra den norske Kirke.

“Jeg vil bo i Finnernes Hjerter” — saa svarede Støckfleth engang nogle af disse sine Sognebørn, da de havde hørt, at han for en Tid skulde forlade dem, og de nu forventningsfulde spurgte, hvor han efter sin Tilbagekomst vilde tage Bolig.—Ja, i Finnernes Hjerter lever Støckfleths Navn, og til dette Navn vil Finnerne altid knytte Erindringen om et Liv rigt paa selvfornegtende Kjærlighed. I Nomadetelket deroppe paa Fjeldet er der visseelig mangen gammel Fin og Finnekone, som endnu fortæller den yngre Slægt om den norske Præst og Præstefru, der af Kjærlighed til Finnerfolket valgte at leve blandt dem og dele deres kummerlige Kaar. Selv har han i sin Dagbog med Kjærlighedens Trostfab fortalt, hvad han blandt Finnerne oplevede, og

fornemmelig efter den skulde vi her levere en Oversigt over Støckfleths bevægede Liv.

Støckfleths Fader var født i Sigdal Nar 1756, tog Nar 1774 og 75 sine to første Examenen i Kjøbenhavn, var derpaa en Tid Huskerer hos en Biskop Schmidt i Oslo og reiste saa atter til Kjøbenhavn for at tage theologisk Embedsexamen, som han bestod med Ære. Hans første præstelige Virksomhed var ved Engthuset i Kristiania, hvor han kun blev et Par Nar. Han var da bleven gift med Anna Johanne Vibe, Datter af Major Vibe i Tier. Deres ældste Søn er “Finnernes Præst”, Mils Vibe Støckfleth, som er født den 11te Januar 1787 i Fredrikstad, hvor Moderen da opholdt sig hos en Broder. Ved Slutningen af

samme Aar blev Faderen Sognepræst og Stiftsprovst i Kristiansand. Stokfleth stildrer sin Fader som en "meget alvorlig Kristen, en rettroende og nidkjær Præstemand, derhos med højhjertede og frjindede Anskuelser", og det ene Træk af hans Liv, som Sønnen meddeler, synes tilstrækkelig at vidne om, at han virkelig fortjener dette Bidnesbyrd. I Stokfleths Dagbog fortælles nemlig, at der i Januar 1794 i Kristiansands Havn laa et fransk Krigsskib, hvor der var udbrudt en smitsom og dødelig Sygdom. Da man ingen Præst havde med, reiste Stokfleths Fader Gang efter Gang ombord og blev af Franskmændene, hvis Sprog han med Færdighed talte, modtagen med Taknemmelighed. Det varede imidlertid ikke længe, før ogsaa han følte sig angreben af Sygdommen, og da han Søndagen den 25de Januar efter endt Gudstjeneste skulde gjøre et Sygebesøg i Byen, sagde han: "Jeg er sygere end den, jeg gaar til". Ved sin Tilbagekomst maatte han strax bringes i Seng og døde efter nogle Dages Forsøb, kun 38 Aar gammel.

Enken sad igjen i smaa Aaar med 3 Sønner, af hvilke den ældste var 7, den anden 5, og den yngste 3 Aar gammel. Der var et saare inderligt Forhold mellem denne Moder og hendes Sønner. Fra den tidligste Barndom fortroede Sønnen sig til hende i Alt, hvad der vederføres dem; de holdt aldrig Noget skjult for hende og følte sig aldrig rigtig glade, før de havde fortalt hende Alt. Det varede heller ikke ret længe, før de to ældste Sønner ogsaa paa en anden Maade kunde glæde

sin Moder og lette hendes Savn. Da de nemlig vare blevne Elever af Kristiansands Latinskole, paatog de sig at deltage i den saakaldte "Kirketjeneste", det vil sige, de sang ved de kirkelige Forretninger og ved Begravelser for at kunne bringe Moderen de Penge, de fik som Betaling. For alligevel paa Skolen at holde Følge med Kameraterne, der ikke havde saadan Kirketjeneste at besørge, maatte mangen nællig Time tages til Hjælp, og i Ferierne var der ikke Tale om at tage Del i Kameraternes muntre Udslugter, da gjaldt det at indhente, hvad der i Skoleaaret var forsvundet. Da de to ældste Sønner i 1803 vare konfirmerede og samme Aar dimitteredes til Kjøbenhavns Universitet, vilde Moderen ikke skilles fra dem, men fulgte med tilligemed den yngste Søn. De fik fri Reise paa en Fregat, som skulde til Kjøbenhavn. Fremtiden syntes mørk nok, hvad Udkommet angik; men de satte sin Lid til Gud, og deres Haab blev ikke beskjæmmet. Sønnen tog Examen med bedste Karakter, den næstældste, Johan, endog med Udmærkelse. Da Efterretningen herom naaede Kristiansand, blev der af Foreldrenes derboende Venner sammensendt 125 Spd. til de brave Sønner og deres Moder. Den yngste Søn blev sat ind paa den da saa anseede "Borgerdydsskole", medens de ældre Brødre fortsatte sine Studier med saadan Fremgang, at de i 1804 toge anden Examen med bedste Karakter og derpaa begyndte at studere Retssvidenskaben. Om Valget af Studium siger Stokfleth i sin Dagbog: "Theologien foresøvede mig vistnok,

men for høi, for fjern og uopnaaalig, saa at jeg efterhaanden borttrøstet enhver Tanke om Muligheden af nogenstunde at kunne blive Theolog og Præst". Saa fik han da en Post som Ekstraskriver; men det var et trættende og slet betalt Arbeide. Johan fik ogsaa en Post.

Atter forestaar der Familien en bitter Modgang, og atter er det Sønnernes trofaste, selofornegtende Barnefjærlighed, som skal sættes paa Prøve og netop derved saa meget herligere aabenbare sig.

I Foraaret 1805 sank Moderen paa Sygeleiet og reiste sig aldrig mere. Hendes Sygdom varede i hele 3 Maanedere; i denne Tid bragte de to ældste Sønner jævnlig Natten med at vaage over hende. Dette i Forbindelse med det ellers overanstrengende Arbeide og endelig Sorg over Moderens Død nedbrød saaledes deres Helbred, at de begge i Løbet af det følgende Aar maatte opgive sin Stilling og sine Informationer for at ty til Frederiks Hospital. Efter 14 Ugers Forsøb forlode de det igjen, men ingenlunde helbredede. Deres økonomiske Stilling var nu saa mislig, at de i Almindelighed maatte lade sig nøie med tørt Brød og en Skaal Mælk til Middag. Klæder og Støvler brugte de i Fællesskab, idet den Ene holdt sig hjemme, medens den Anden var ude, og af Husgeraad havde de neppe mere end en Seng, som deres Moder havde efterladt dem. Endelig bleve dog deres Willkaar noget bedre. De fik Plads paa Regentens (en af Kong Kristian IV opført Bolig for fattige Studenter) og desuden Understøttelse ved et Stipendium. Men ikke længe efter maatte

de to Brødre, der hidtil saa trofast havde holdt sammen, for en Tid skilles. Johan skulde fremdeles blive i Kjøbenhavn for at fortsætte sine Studier, men Niels Wibe var endnu saa syg, at han maatte foretrække at følge en Ven af Moderen, som havde faaet Ansættelse i Norge og nu indbød ham til at reise med. Han var ligesom Broderen allerede naaet langt frem i det juridiske Studium. Men paa Grund af nedbrudt Helbred maatte han lade Studierne hvile. Han fulgte sin Moders Ven til Norge og ankom i Oktober 1806 til Drammen, hvor han fandt et Hjem hos Stedets Sognepræst, der i Kristiansand havde været hans Lærer og nu slet ikke vilde lade ham reise, før han atter var kommen til Kræfter. Hos denne ædle Mand blev Stockfleth i halvandet Aar. Smidlertid lykkedes det Johan trods Armod og Sygdom at tage juridisk Embedsegamen med bedste Karakter. Han reiste derpaa til Drammen til Broderen, og om Vaaren 1808 vendte de begge i Følge tilbage til Kjøbenhavn. Ogsaa den tredje Broder sluttede sig nu til dem. Han var ved Moderens Død kommen i Huset hos en Ven af hende og havde under Brødrenes Ophold i Norge herderlig bestaaet de to første Examen. Nu var hans Belgjører død, og alle tre Brødre sloge sig da sammen. De fik atter Plads paa Regentens og det forrige Stipendium, og ved denne Hjælp klarede de sig uden at stifte Gjæld, idet de dog ligesom før endog til Middag maatte tage tiltakke med Mælk og Brød og maatte bruge Klæder sammen. Men nu syntes der uventet at aabne sig en lysere

Udsigt. Johan fik sin gamle Ansættelse igjen, og samtidig fik Nils Bibe fra Forældrenes Venner i Kristiansand Tilsagn om et Beløb af 12 Spd. maanedlig i 1½ Aar, for at han kunde afslutte sine Studier. Rettsvidenskaben var imidlertid nu bleven ham mindre kjær end nogensinde, og da hans Helbred heller ikke altid tillod ham anstrengende Landsarbejde, kunde han ikke modtage hin Pengehjælp, som istedet derfor blev tilstaaet hans yngste Brøder, der med Lyst og Held havde begyndt at studere Jus. I Stocckfleth's Dagbog heder det ved denne Anledning:

“Svad skulde der vel kunne blive af mig? Det var for os alle Tre en Tidlang en Gaade. Dog Modet tabte jeg ingenlunde. Noget maatte jeg imidlertid tage mig til. Jeg hørte en tre Ugers Tid Forstforelæsninger; men det kunde heller ikke føre til Noget uden Penge. Jeg gik ind i Studenterkorpsen. Da der var Mangel paa Officerer ved de i Anledning af Krigen oprettede Batailloner, indgave saavel Kandidater som Studenter Ansøgninger om Ansættelse, som efter et Par Dages Forløb bleve bevilgede; kun paa min Ansøgning fulgte intet Svar. Saa vare da alle disse Officerposter besatte. Godt, tænkte jeg, saa kan jeg jo nu gjøre Alvor

af at blive Suedker, et Gaandverk, som jeg altid havde yndet, og hvortil jeg havde Anlæg. Efter at have vandret om blandt Kjøbenhavns Suedkere fandt jeg i Løbet af den anden Dag en, med hvilken jeg indlod mig; han lod til at være en hæderlig og brav Mand. Jeg skulde give en halvvoxen Datter to Timers Undervisning og skulde til Gjengjæld gives ordentlig Undervisning i Gaandverket. Jeg blev tilfreds med min Stilling. Jeg havde allerede til mine Velgjørere i Kristiansand sagt, at jeg var bestemt paa heller at blive en duelig Gaandwerker end at fortsætte det juridiske Studium, hvortil jeg aldeles intet Kald søgte. Efter en 14 Dages Prøvetid skulde den skriftlige Kontrakt forfattes; Dagen før stod jeg og kogte Lim, da Mesteren med Suen i Haanden aabnede Døren til Verfstedet for en Underofficer af Garden i Uniform. Han traadte ind og henvendte sig til mig med følgende Spørgsmaal: Er Deres Navn Stocckfleth? Er De Student? Har De for en Tid siden indgivet Andragendeiom militær Ansættelse? Paa mine bekræftende Svar sagde han: Her er Deres Udnævnelse til Løitnant. Ved et Tilfælde var min Udnævnelse bleven liggende.—Saaledes blev Stocckfleth Soldat.

(Fortsættes.)

Den amerikanske Puma.

Løven, Skovens Konge, findes ikke i Amerika, men en hel Del andre Kattearter og blandt disse ogsaa

Pumaen eller Liguaren, der undertiden benevnes den amerikanske Løve, skjønt den kun har liden Lighed

med den virkelige,—maasse i Fæ-
den, men ellers kommer den Ege-
ren nærmere; den opnaar underti-
den en ikke ubetydelig Størrelse, og
Bægten gaar op til 150 Pund.
Det Strøg, hvor den findes, er me-
get udstrakt og naar fra det sydlige
Patagonien til de store nordameri-
kanse Søer; dog træffer man den
ikke hyppigt, da den fornemmelig
færdes om Natten og ikke findes i
særdeles stor Mængde. Som de an-
dre Kattearter lever den ensom og
slyr før Civilisationen. Den klat-
rer fortrinligt og ligger ofte udstrakt
paa en stærk Gren for at lure paa
Gjorte og andre Dyr, som den ef-
terstræber; især ser dette i Nærhe-
den af Sætkilder, hvorhen Dyrene
med Vagjærlighed søge. Ere de
komne nær nok, gjør Pumaen et
Spring, sætter sig til Ryggen af en
af dem og trykker sine frygtelige
Kløer dybt ind i Kjødet. Det for-
skrækkede Dyr slyrter fremad, sprin-
ger fra den ene Side til den anden
og sætter affed ind imellem Træer-
ne for at blive sin skrækkelige Mod-
stander kvit. Men alle Anstrengel-
ser ere forgæves. Det rovgjærrige
Uhyre trykker sig endnu fastere, søn-
derriver Halsen paa sit Offer og ud-
suger Blodet af den overbidte Puls-
aare. Svagere og mere og mere
afmægtigt fortsætter Dyret sit Løb,
men tilsidst synker det sammen, og
den grusomme Fjende fuldender i
No og Mag sit Maaltid. Kan den
endhente flere Dyr, dræber den dem
alle, om end en Tyvendel af dem
var tilstræffelig til at mætte den.
Sædelæggelse synes at være dens
høieste Nødelse.

Der gives dog et ubetydeligt og
tilsyneladende hjælpeløst Dyr, med

hvilket Kuguaren undertiden indlader
sig i Kamp, men mod hvilket den i
Regelen ikke kan staa sig, nemlig det
kanadiske Pindsvin. Dettes Pigge
ere nemlig forsynede med smaa Ag-
norer, og blive de siddende i et
Dyrs Kjød, trænge de altsaa paa
Grund af sin Bygning længere ind,
jo mere Dyret bevæger sig. At
Pindsvinet skulde formaa at udkaste
sine Pigge er aldeles falkt; men i
Kamp med andre Dyr er det istand
til meget hurtigt at give Slip paa
dem. Derfor fæste de sig lettelig
ved Modstanderens Tunge, Læber,
Kindben og bringe senere Døden.
Den saakaldte Zizzer, et Slags Bæ-
sel, skal være det eneste Dyr, som
ustraffet kan ombringe Pindsvinet.
Dette særdeles behændige Dyr fast-
er nemlig strax Pindsvinet om paa
Ryggen, springer dernæst op paa
dets Mave, hvor næsten ingen Pig-
ge findes, og gjør med et kraftigt
Bid Ende paa dets Liv.

Kuguaren gjælder for et feigt
Dyr og skal efter nogle Naturfor-
skeres Paastand ikke anfælde Men-
nesker; men dette klinger rigtignot
besynderligt, naar man betænker de
mange Tilfælde, i hvilke Mennesker
baade ere blevne angrebne og dræbte
af disse Dyr. Kolonisterne i Ur-
skovene vare især i forrige Tider ud-
satte for saadanne Overfald. Nu-
tildags maa vel Kuguaren i Nord-
amerika være bleven mere feig paa
Grund af den stadige Forsølgelse;
men i Sydamerika angriber den
dog endnu Mennesker, og mange
blive dens Offere. Saaledes ere i
Peru Landsstrækninger blevne for-
ladte, fordi disse farlige Dyr have
vist sig i et altfor nært Naboskab.

I de Forenede Stater bliver Pu-

Laaen jaget med Hund og Gevær; den flygter for Hundene, fordi den ved, at Stykken med sin sikre Bøssefulgde følger strag efter; men kommer en ivrig Hund den allfor nær, er et eneste Slag af dens Pote tilstrækkeligt til at fælde Forfølgeren. Bli-
ver den stærkt efterfat, klatrer den op i et Træ, lægger sig i en Gaffel af Grenene, krummer Nyggen, rejser Haarene, skuer omkring med jankende Dine og lader en Tone høre, der meget ligner Kattens Knurren. Snart gjør dog et Knald en Ende derpaa, og Pumaen styrter ned, død eller saaret; er det Sidste Tilfældet, udspinder sig en forbitret Kamp mellem den og Hundene, og ofte giver den flere af dem en Erindring for Livstid.

Følgende Historie, som en Squatter fortæller, giver et godt Bidrag til en Skildring af Pumaens Karakter.

"Vi have undertiden i Louisiana Oversvømmelser, om hvilke man neppe har noget Begreb i den gamle Verden. I min Vaad har jeg ofte reist hundrede Mile over saadanne Vandmasser, hvor neppe Cypress-træernes Toppe ragede frem; men saadanne Oversvømmelser indtræffe sjældnere.

For nogle Aar siden boede jeg i en Dalbund ved Ned Niver og havde bygget mig et Blokhus der. Min Kone og mine Børn havde jeg efterladt i Staten Mississipp og vilde først hente dem, naar jeg havde faaet ryddet et Stykke Land. Derfor var jeg endnu alene med min gamle Hest, en Dre og en god Bøsse. Mit Hus var næsten færdigt, da jeg overraskedes af en pludselig Oversvømmelse. Det var om 2 Aarg. 4 Hefte. 8

Natten, jeg mærkede den, og jeg blev den først var derved, at Teppeet under mig blev gjenneblødt. Jeg havde drømt, og troede først, at det regnede; men da jeg havde været vaagen nogle Dieblkke, forstod jeg, hvad der var paaferde. Jeg sprang op og aabnede Døren. Men hvilket Syn mødte mit Die! Omkring Hytten havde jeg ryddet et Jordstykke, hvor der stod 3 Fod høie Træstumper tilbage; disse vare nu ganske skjulte, og jeg saa blot Vand. Min første Tanke var min Bøsse, som jeg derfor hentede, og nu gif jeg hen at faa fat paa min Hest, der stod tjoret til en Træstump og gjorde et forfærdeligt Spektakel. Jeg løste den dieblkkelig og sprang op paa dens Ryg; men Spørgsmaalet var, hvorhen jeg skulde ride. Hefe Egnen syntes at staa under Vand, og min nærmeste Nabo boede paa den anden Side af Prairien, omtrent 10 engelske Mile borte. Jeg vidste, at hans Hytte laa høiere; men jeg kunde ikke begribe, hvorledes jeg skulde kunne naa derhen. Det var Nat, og jeg var altsaa udsat for at tage feil af Veien og drukne. Men en Beslutning maatte tages og det strag; thi Vandet steg stadigt. Jeg satte afsted saa hurtigt, Hesten formaade, og det viste sig, som jeg havde frygtet, at den hele Slette stod under Vand. Mit Maal laa paa den modsatte Side af denne Sø, og jeg og min Hest arbejdede os gennem den; men da omtrent 4 Mile vare tilbagelagte, saa jeg, at Vandet stedse steg høiere op paa Hestens Sider. At vende om syntes forgjæves; jeg talte derfor til mit Dyr og opmuntrede det til fortsat Anstrengelse; der behøve

des hverken Sporer eller Bidsf, thi Hesten kjendte fuldstændig Faren og gjorde sit Bedste. Vandet steg høiere og naaede nu op mod Ryggen. Da blev jeg bange for Hvor; thi endnu var ikke Halvdelen af Veien tilbagelagt, og jeg saa, at det snart maatte blive Tale om at svømme. Neppe et Minut senere syntes der ligesom at være et Gul i Prairien, Hesten frysede og sank derpaa saa dybt, at Vandet gik mig til Brystet; men den hævede sig dog strax igjen, og jeg mærkede af den rolige Bevægelse, at den ikke længere havde Bund under sig, men maatte svømme.

I Begyndelsen tænkte jeg paa at vende om og gjorde ogsaa et Forsøg, men Hesten kunde intetsteds finde fast Grund. Det syntes at være forbi med os Begge, thi jeg troede ikke, den kunde holde ud at svømme længe, især naar jeg sad paa dens Ryg. Jeg forberedte mig paa det Værste, sagde i Tankerne Farvel til min Kone og mine Smaa, og mange Ting faldt mig ind, som jeg kunde have ønsket at bringe i Orden, før jeg druknede paa Prairien. Imidlertid vedblev Hesten at svømme fremad, men jeg mærkede godt, at dens Kræfter aftog, og at det snart vilde være forbi. For at lette den, steg jeg derfor af og svømmede bagefter den, idet jeg holdt mig fast i dens Hale; Udfaldet syntes heldigt; den svømmede høiere og livligere, men alligevel kom vi langsomt fremad, og jeg nærede kun lidt Haab.

Paa denne Maade var et Stykke tilbagelagt, da jeg skimtede Noget, som i en liden Afstand drev paa Vandet. Det var nu betydelig

mørkt; men jeg var vis paa, at det maatte være et sældet Træ uden Grene. Dette syntes at aabne en Udvei til Redning idetmindste for mig, og Hesten kunde maaske, naar den var fri for at slæbe mig, finde et eller andet Punkt, hvor den kunde naa Bund. Jeg ventede altsaa, indtil vi havde nærmet os Stammen og spang mig op paa den ene Ende. Hesten svømmede videre uden, som det syntes, at savne mig, og jeg saa den forsvinde i Mørket.

Jeg havde ikke redet længe paa min Stamme, da jeg mærkede, at den drev med Strømmen i en bestemt Retning. Noget behageligt Sæde havde jeg ikke, da jeg ved min Vægt nedthyngede den ene Ende saa meget, at Vandet gik mig til Brystet. Det forekom mig derfor, at jeg vilde faa en bedre Plads paa Midten af Træet, og jeg begyndte altsaa at styve mig længere frem. Men jeg var ikke kommen langt dermed, før jeg saa, at der befandt sig Noget paa den anden Ende af Stammen. Det var vel mørkt, men jeg kunde dog opdage, at det var et eller andet Slags Dyr. Det kunde være en Bjørn eller en Puma, og herom blev jeg ikke længe i Tvivl. Stammen drev nogle Gange rundt i en Kreds, og da jeg ved denne Leilighed saa Bestiet i en anden Belysning, opdagede jeg Dinene, som ikke kunde tilhøre en Bjørn, men snublede som Pumaens. Jeg behøver neppe at fortælle, at jeg ikke følte mig vel tilmode. Jeg opgav Tanken om at søge længere frem paa Stammen og var glad ved at kunne sidde paa den ene Ende, naar jeg havde en saadan Rejsekamerat paa den anden. Her sad jeg altsaa

og rørte hverken Gaand eller Fod af Frygt for at skaffe mig Ulydret paa Halsen, medens mit eneste Vaaben var en Kniv, min Bøsse havde jeg nemlig tabt, da jeg gled ned af Ryggen paa min Hest.

Vi maatte vel have svømmet en god Time saaledes, uden at den Enc eller den Anden havde rørt sig. Vi sad med. Dineene sæstede paa hinanden, og undertiden bragte Strømningen Træstammen til at vafle, saa at Pumaen og jeg tilnækkede hinanden som Lo, der arbejdede ved hver sin Ende af en Sang. Jeg kunde bestandig mærke, at Dvrets Dine ufravendte vare sæstede paa mig, og jeg lod ogsaa altid mit Blik hvile paa den, da jeg troede, at dette var et godt Middel til at holde den i Løkke.

Jeg overtænkte just, hvad Enden skulde blive herpaa, da jeg mærkede, at vi dreve nærmere til Stoven; den var vel to Mile borte, men ogsaa den maatte tildeels staa under Vand. Jeg bestemte, at, naar vi kom ind imellem Træerne, vilde jeg saa rasst som muligt gribe fat i Grenene og stilles fra mit Selskab. Men just i dette Øieblik viste sig Noget for mine Dine—en dunkel Gjenstand, der ligesom en D ragede frem af Vandet. Ved nærmere Betragtning viste det sig at være det Øverste af en af disse Høie, som antages i ældre Tider at være opførte af Indianerne til Gravsteder. Træstammen gled hen imod den, og jeg besluttede, naar første Leilighed gaves, at forlade mit farlige Naboskab og svømme derhen. Da jeg først fik Die paa Høien, havde jeg seet Noget paa den, som jeg i Begyndelsen antog for Buske; men da jeg

kom nærmere, viste det sig at være forskellige Dyr, blandt hvilke især to Hjorte vare kjendelige paa de lange Horn. Et større Dyr var ogsaa der, men jeg kunde ikke se, hvad Slags det var; da jeg udfandt, at det var min stakkels Hest, følte jeg den mest levende Glæde.

Da vi vare komne i passende Nærhed af Den, lod jeg mig umærkeligt glide ned fra min Plads og begyndte at svømme; men neppe var jeg i Vandet, før jeg bagved mig hørte et Plump; det var Pumaen, som ogsaa agtede sig hen til Den. Først trak jeg min Kniv frem til Forsvar, men Roudvret onskede blot at komme paa det Torre, og da jeg mærkede dette, lod jeg det roligt svømme forbi i Nærheden af mig, og af den Larm, der hørtes blandt Dyrene iland, mærkede jeg, at den nye Reisende var ankommen. Baade min Hest og Hjortene satte afsted, men i Vandet turde de ikke vove sig—det havde de faaet nok af. Da jeg selv kom til Land, hørte jeg min Hests velbekjendte Brinken, og lidt efter kom den travende hen til mig og gned sit Hoved mod min Skulder. Dagen begyndte nu at gry, og jeg kunde altsaa bedre overskue min Stilling og det Selskab, hvori jeg befandt mig. Jeg kunde neppe tro mine egne Dine ved at se den mærkværdige Samling af Dyr, som der fandtes, og Tanken om Noahs Ark faldt mig uvilkaarlig ind. Foruden min Hest bestod Selskabet af tre Hjorte og to Hunde, dernæst en Gaupe og en stor, sort Bjørn; endvidere flere Vassebjørne, to Dpossum, to Ulve og nogle Kaniner; ogsaa fik jeg Die paa en Skunk, der just ikke

gjorde Opholdsstedet mere tiltrækkende. Dyrene viste sig alle fredelig-sindede, som om Badet havde gjort dem modløse, og jeg forholdt mig ogsaa ganske rolig og forlod ikke min Hest.

Tireogtyve Timer. maatte jeg holde ud i denne Dyrehave og plagedes af en utaalelig Sanger, som undertiden indgav mig en fristende Lyft til et Ribbensstykke af en af Hjortene; men til alt Held begyndte Bandet nu at falde, og det med stor Hurtighed. Saasnart det var gjort, tog jeg i al Stilhed Afsted med Selskabet, besteg min Hest og forlod Den. Bandet gif Hesten til Bugen, saa jeg vel vidste, at intet af Dyrene kunde forfølge mig uden at svømme, og dertil syntes de ikke at vise nogen Tilbøielighed. I lige Linie styrede jeg Kursen til min Naboes Hytte, som laa omkring 3 Mile borte, og efter nogle Timers Anstrengelser naaede jeg derhen. Da jeg fortalte ham om det Selskab, jeg havde forladt, bleve vi snart enige om at begive os tilbage bevæbnede med Geværer.

Vi fandt ikke mere Wildtet i den Tilstand, i hvilken jeg saa det sidst. Pumaen og Bjørnen havde fattet Mod, og som Offere for deres Sult vare Kaninerne og Dpossummerne faldne. Og saa den ene af Hjortene var sønderreven. Min Nabo og jeg angreb fra to forskjellige Kanter. Først gif vi løs paa Pumaen og Bjørnen, der snart begge faldt for vore Skud, og dernæst gif det ud over de andre Dyr. Bjørnen og Hjortene leverede os det Bytte, som havde mest Værd. Vi bekæmpede vore Heste med saa Meget, som de kunde bære, og begave os tilbage til Naboen's Hytte, hvor jeg efter flere Dages Ro kom mig af den lidte Nød.

Nu saa jeg, at mit Loghus var bygget paa et ubeleiligt Sted, og jeg fandt derfor snart en mere passende Plads, hvor jeg nedsatte mig. Da jeg det næste Aar havde faaet Alt ordentlig indrettet og bygget et nyt Hus færdigt, hentede jeg min Kone og mine Børn til dette vort nye Hjem.

Kviffsølv.

(Efter A. B. Grube.)

Naar der er Tale om Metaller, knytter sig i Almindelighed dertil Begrebet om noget Fast og Haardt; men her ville vi omtale et Metal, der er flydende, flygtigt og letbevægelig. Hvor forskjelligt er det ikke fra Jernet, der behøver en Varme af 1000° R. for at smelte. Kviffsølv smelter ved en Varmegrad, der er en god Del ringere end Luf-

tens sædvanlige Varme, ja Kulden kan endog være saa stor, at alle Floder og Søer ere tilfrosne, og dog er Luften varm nok til at smelte Kviffsølvet. Kun naar Kulden stiger til over 36° R., hvilket hyppigt finder Sted i det nordlige Siberien, eller naar man paa kunstig Maade frembringer en meget høi Kuldegrad, da stivner Kviffsølvet og lader sig bear-

beide under Hammeren som hvidglødende Jern, ja kan endog som en Blykugle bruges i et Gevær; men tager man en saadan Kugle i den hule Haand, er den efter nogle Minuters Forløb igjen flydende. Kaster man frosent Kvikksølv i et Glas, der er fyldt med Vand, berøver det Vandet dets Varme; Metallet bliver flydende, og Vandet fryser.

Kvikksølv er dobbelt saa tungt som Jern og 14 Gange tungere end Vand; Bly og Sølv kan endog svømme ovenpaa det. Havde man en Sø af Kvikksølv, saa kunde man seile der paa en Flaade af Jern uden at behøve at frygte for at synke; men var den af Bly eller Sølv, da vilde Seiladsen blive af kort Varighed; thi Kvikksølvet vilde trænge ind i Søvet eller Blyet, ligesom Vand gjennemtrænger Sukker og Salt; Metallet vilde opløses, og man var nødt til at svømme; men der var ingen Fare for at synke, da et menneskeligt Legeme med Letthed vilde flyde ovenpaa en Vædske, hvori Bly ikke synker. Kvikksølvet indgaar ingen Forbindelse med Jern, men er i mange Henseender en Modsetning til det; men desto stærkere føler det sig tiltrukket af de ædle Metaller, Guld og Sølv. Jernet angribes let af Lustens Surestof og rustet; Kvikksølv holder sig ligesom de ædle Metaller frit for Rust. Kvikksølv er Gift for det menneskelige Legeme, medens dette har Jern som en af sine Bestanddele; jernholdigt Vand drifkes for Sundheden, og et Staalbad styrker Nerverne. Det af Kvikksølv tilberedede Kalomel bliver vigtig nok i en dødelig Læges Haand til et vigtigt Lægemiddel; men det efterlader ofte en betydelig Nerve-

svækkelse, og den, der længe har maattet bruge Kvikksølvmidler, faar Spytklod. Af dette Døde lide alle Bjerg- og Metalarbeidere, der have med Kvikksølv at gjøre; det ytrer sig først ved hurtige Pulsslag, Smerter og Svulst i Tandkjødet og Bittren over alle Lemmer, saa den Syge tilsidst ikke mere er istand til selv at føre sin Næring til Munden. Derefter følger Tæring og endelig Døden. Ved nærmere Undersøgelse finder man da i Ledknokterne Samlinger af rent metallisk Kvikksølv; ja man kan endog ved Chemiens Hjælp udfille Giften af Blodet.

Maaste Nogle ville spørge og sige: Men er det da ikke bedre at lade det giftige Kvikksølv hvile i Jordens Skjød og aldeles ikke gjøre nogen Brug deraf? Hvorfor skal man opofre saamange Arbeidernes Hælbred for at skaffe sig et Lægemiddel, som dog bærer en ødelæggende Spire i sig. Men Svaret bliver, at dette Metal gjør Menneskene en Nytte, som langt overveier Skaden; thi nogle Gran Kalomel have reddet Manges Liv uden at faade deres Legeme for Fremtiden. Det skjønne, sølvblanke Kvikksølv gjør os desuden andre Tjenester. Vel kan det ikke som Jernet formes og smedes til nyttige Gjenstande; men kan man end ikke gjøre Meisler og Filer deraf til at bearbejde andre Metaller med, saa kan det dog netop paa Grund af sin flydende Natur hjælpe til at udvinde Guld og Sølv. Ligesom Vandet trænger ned i Jorden og opløser de Bestanddele, som passe sig for det, saaledes kunne vi betragte Kvikksølvet som en god Sporhund, der gjør Jagt paa de ædle Metaller, som findes i Ertzmassen. Naar

f. Ex. Kobber og Svovl er blandet med Sølv i Erts, er det ofte umuligt for Bjerghanden ved egen Hjælp at udskille det ædle Metal fra det uædle. Hvad gjør han da? Han knuser Ertsen, tømmer det i et Kar og hælder Kvikksølv derpaa. Karret bringes nu i en omdreivende Bevægelse, som bestandig bliver hurtigere og hurtigere; da gaar det som paa en lystig Jagt; Kobber, Sølv og Svovelfornene fare affled, og efter dem jage Kvikksølvtuglerne som ivrige Hunde; de lade Kobberdelene løbe, hvorhen de ville; men Sølvet griber de og sammensmelte det med sig selv. Naar Jagten er tilende, ere alle Sølvdelene skilte fra de uædle Metaller og optagne i Kvikksølv.

Men hvorledes faar man derpaa Kvikksølv til at give slip paa Guldet eller Sølvet? Ogsaa derfor ved man Naad. Metalblandingen bringes over en Ild; det flygtige Kvikksølv, som snart faar det for hedt, søger at undfly og stiger i Veiret i Dampform ligesom Vandet. Disse Dampene opfanger man igjen, afkjøler dem og faar da det draabeflydende

Kvikksølv ligesaa rent som forhen. Nede i Karret er derimod det rene Sølv eller Guld blevet tilbage, og man er saaledes kommen i Besiddelse af disse ædle Metaller uden at smelte dem ved Ilden. Saaledes kan ogsaa Guldsmeden gjøre sit Guld flydende ved at kaste det i Kvikksølv, og vil han forgylde Sølv, behøver han kun at stryge en saadan Blanding paa Sølvet; bragt over en Ild, flygter Kvikksølvet, og Guldet bliver tilbage, fastsiddende paa Sølvet. Ogsaa for Maleren er Kvikksølv af stor Betydning. Det pragtfulde Farvestof, som vi kalde Zinnober, er nemlig en Forbindelse af Kvikksølv med Svovl. I Naturens store Verkssted ligger Zinnoberen færdig paa flere Steder f. Ex. i Peru.

Naar hertil kommer, at Kvikksølv er den væsentlige Bestanddel af de to i praktiske Siemed saa uundværlige Instrumenter, Thermometeret og Barometeret, saa kan man nok begribe, at Menneskene med Iver grave dette værdifulde Metal op af Jordens Dyb, om det end medfører Vanskeligheder og Farer.

Njukanfosfen.

(Efter N. Munch.)

Det kan ikke være min Hensigt at forsøge en nøiagtig Beskrivelse af Njukanfosfen, dertil ville mine Ord savne Kraft og Farve; thi ingen Skribent og heller ingen Maler kan nogensinde sætte sit Publikum i en Stemning, som blot fjernt nærmer sig til Virkningen af den umiddel-

bare Indtængen i en saadan Naturscene.

Vi sadde længe paa Skranten, der ved de dybe Fodspor i Græstørven betegner Maristens Begyndelse, og lode os med glad Skræl overvælde af det mægtige Indtryk. Fra dette høie Standpunkt kunde vort Blik

styrte sig sex hundrede Fod ned paa Bunden af det fegende, ydre Dyb, eller flyve over Svælget til Fosse- mundingen straaesoverfor, hvor den sølvhvide Vandsoyle ewig og naasla- delig vrister sig frem af Klippens forte Gab, eller glide med de fal- dende Skumhvirvler halvt ned i den indre Kjedel, thi længere kan intet menneskeligt Blik trænge, da Vand- støvfyerne stige op fra Bunden igjen til Midten af Faldet og gan- ske opfyldte det indre Rum. Det synes, som om Naturen har rigtig villet værne om dette sit hemmelige Versted. Ikke nok at dette indre Rum er befæstet med knivsodskarpe Klippekanter og spærret af tordnen- de Vanddampe, saa intet Levende der kan aande eller træde derind uden strag at sønderknyse; endog den ligesom en Forgaard dannende større Fjeldkjedel er næsten utilgængelig for en menneskelig Fod, og der gaar kun dunkle Sagn om, at enkelte dumdriftige Klatrere skulle have naaet dens Bund og være slupne derfra med Livet. Men var man engang først dernede, hvilket Syn vilde da ikke Fossens tilbyde, seet fra Foden af dens hele Hvide og styr- tende ned over Ens Hoved ligesom fra Skyerne! Nu derimod ser man Faldet ovenfra, hvorved Maalestof- ken for dets Hvide tildels bliver forstyrret. Som vi nu længere og længere stirrede ufravendt ind i de sig altid gjentagende, nedfarende Skumbjerge, og enkelte røde Streif- lys af den dalende Sol faldt gjen- nem Klippeskjærnes dybe Skygger henover de utallige Vandpartikler og dannede af dem ligesaa mange funklende Edelstene, medens den bedøvende Larm fra Fossens slog

Luften sammen over vore Hoveder, snart med jagende Bladsken og Su- sen, snart med dybere rystende Drøn, medens vi saa store Fugle flyde skrigende, i stedse tættere Kredse over det tordnende Svælg, som om de skulde manes ned i dets Hvirvler — da grebes ogsaa vi tilsidst af den forunderlige Lyst, som paa saadan- ne Steder lokker Mennesket ned i Afgrunden. Det var Svimmelhed, der overfaldt os, og hvo, der har den til Følgesvend paa Maristien, er redningsløs bortabt. Stykket over den glatte Fjeldvæg fra Birken og op til "Furna" saa saa kort ud, og Forsængeligheden tilhvijsede os: At have været ved Njukan og ikke gaaet Maristien er jo det Samme som at have været i Rom og ikke seet Peterskirken! Men allerede ved det første prøvende Fodtrin paa Stien, hvor Planteværkten ophører, og den brat mod Fossens hældende Fjeldside intet Holdpunkt frembyder mere for det svævende Blik,—alt da sølle vi Svimmelhedens skræffelige Magt; men med en kraftig Willie- anstrengelse kunde vi dog endnu træde tilbage, og vi opgave Tanken om at gaa Maristien. Vor gamle Fører bestyrkede os ogsaa i denne Beslutning. Naar vi ikke agtede os op til Gaarden Fossum, der ligger tæt ovenfor Njukan, og hvortil Maristien er en Gjenvei, saa vidste han ikke, hvad vi endelig vilde paa den, især naar vi ikke vare sikrere i Hovedet. Fossens kunde vi jo se godt nok her, hvor vi vare, og syn- tes vi ikke det, saa vilde han føre os til et Sted længere nede, som var endnu bedre. Vilde vi ellers se, hvorledes det tog sig ud, naar En gik paa det Børste af Maristien,

jaa skulde han gjerne gaa den Gang frem og tilbage, det var han saa vant til. Vi frabad os imidlertid dette Skuespil, idet vi forklarede ham, at vi ikke vilde, at han for vor Fornøieses Skyld skulde sætte sit Liv ivove; det kunde dog hende, at hans gamle Ven nu vilde svigte paa denne farlige Sti. Vi anmodede ham derfor om at føre os til det belovede Udsigtssted og overlade Maristien til yngre Ven end hans og flere Hoveder end vore.

Han gik nu foran, og klatrende fra Bust til Bust ned ad en kratbevoget Straaning kom vi endelig ned til det beskjendte Sted, hvor en stor flad Sten som en Altan rager ud over Dybet ligeoverfor Vandsfaldet, der paa Grund af det lavere Standpunkt, hvorfra det her sees, tager sig endnu mægtigere, høiere og fuldere ud end oppe fra Maristien. Vi stode i Ly af de friskgrønne, skjælvende Birketræer ved Nabningen og saa herfra ud over hin underfulde Scene, af hvis Betragtning vore Sjæle aldrig kunde blive mættede. Tilfaldt lod vor Tanke sig ikke længere nøie med dette Thelemarkens mærkværligste, mest storartede Vandsfald, men omfattede paa engang hele den uhyre Kaskaderække, hvoraf Njukan blot er et af Trinene, og hvis Kilder findes paa Hardangerfjeldenes evige Snetinder og Isbrøer.

Frødisse tænkte vi os de stride, grønblaa Gletscherløvs Lob over Fjeldplateauet, samlende sig i Mjøsvandet paa Grændsen af Fjeldmarkerne; derfra stytende gennem Maanelven, over Njukanfossen ned til Tindøen, derfra ved Tindelven med flere Elve fra Thelemarkens andre Dale ud i Hitterdalsvandet,

hvilket igjen ved den brede Sendeelv har sit Udløb i den mægtige Nordse, dette store Reservoir for det østfjeldste Thelemarkens fleste Vanddrag, og saa endelig ved Skienselv, over Skotfossen og Skiensfossene, ud i Havet. Hvilken Vandledning!

Sint ensomme, flere Mile lange Mjøsvand, fra hvilket Maanelven har sit Udspring, ruller sine mørke, lange Bølger mellem nøgne Høie, hvor intet Træ mere voxer; thi dette sørgelige Vand ligger oppe ved den yderste Grændse af Livets Regioner, omtrent halvanden Mil ovenfor Njukan. Men dets stenede Kyster have paa nogle Steder kraftige Græsmarker, og her afbrydes Fjeldslettens Side af Kvæghjordernes Bjældeklang og Sæterjenternes Loffen. Sa der findes endog enkelte faste Boliger deroppe, smaa Gaarde, hvis Beboere holde ud der det hele Aar igjennem. Det i Thelemarken sædvanlige Sagn om saadanne høitliggende Trakter gaar ogsaa her: at Mjøsvandets Bredder i fordums Dage, før den sorte Død, skulle have været mere beboede, endog opdyrkede, og udgjort et helt Sogn, af hvis Kirke man endnu tror at kunne skjæle Fundamenter. I lange Tider derefter var denne forladte Egn kun af og til besøgt af Sæterfolk, enkelte Jægere og Fiskere, indtil den endelig i Midten af forrige Aarhundrede atter fik faste Beboere ved et ganske eget Tilfælde. Et ungt eskende Par fra Vestfjorddalen, som ikke kunde regte hinanden, fordi de vare i for nært Slægtskab, flygtede op til Mjøsvandet og nedsatte sig her paa det Sted, hvor nu Gaarden Argehøvd ligger. I denne Ensomhed levede de længe roligt og aldeles forglemte

af Verden; først mange Aar efter fandt Dyrigheden deres Efterkommere, der nu vare formerede til en hel Koloni stærke, halvvilde Menne-

sker, der hverken vidste af Daab eller Egteskab, og som nu alle paa en gang bleve kristnede.

Uhre og Uhrfabrikation.

For at maale Tiden, der skrider frem i et ustandseligt Løb, maa man betjene sig af en Række Bevægelser, naturlige eller kunstige, der ere regelmæssige til alle Tider, thi ellers faar man en falskt Tidemaal. Menneffene havde allerede længe haft sin Opmærksomhed henvendt paa, hvor nødvendigt det var at inddele Tiden og noie kunne bestemme den, men dette var en særdeles vanskelig Op-gave, og i lang Tid hjalp man sig derfor med temmelig ufuldkomne Midler. De ældste, der omtales ere Soluhre, Bænduhre og Sanduhre. Profeten Esaias, der levede omkring 800 Aar før Kristi Fødsel, omtaler Soluhret, og efter hans Udtryk kan ikke dette dengang have afveget meget fra dem, som vi endnu i enkelte Laude finde som et Kuriosum paa Kirkegaarden og af og til ogsaa i private Haveanlæg. Det bestaar af en Opstander, hvis Skygge falder paa en ved Streger inddelt Ring, saa dette Instrument naturligtvis har den Feil, at det kun viser Tiden, naar Solen skinner. Ved de Udgravninger, som man i de sidste Par Aar har ladet foretage af det gamle Jerusalem, har man ogsaa fundet Solstiver.

Sanduhre eller de saakaldte Limeglas ser man undertiden endnu;

blandt Andet kan man faa kjøbt saadanne, hvis Sand netop rindur ud i saa lang Tid, som et Æg behøver at koge. De bestaa af to Glas forbundne med hverandre ved en meget snæver Nabning, det ene fyldt med sin Sand, det andet tomt; Sandet vil altsaa, hver Gang Instrumentet vendes, løbe ned i det underste Glas. Ofte vare disse Sanduhre i senere Tid indrettede saaledes, at det tog Sandet en Time at løbe fra det ene Glas til det andet; derfor var det undertiden Skik, at en Kirketjener, naar Præsten besteg Prædikestolen, satte et Limeglas derhen, og hos de saakaldte Pilegrime i Massachusetts idetmindste gav det Anledning til stor Tilfredsstillelse, naar de sidste Sandkorn løb ud samtidig med Slutningsbønnen.

Bænduhre vare konstruerede efter det samme Princip som Sanduhre. En graderet Glasbeholder fyldtes med Vand, der draabevis dryppede ud gjennem et lidet Hul i Bunden. Det brugtes i ældre Tider i China og i Ægypten under Ptolemærens Cæsar (død 44 f. Kr.) fandt det hos Befolkningen i England, og Pompejus indførte det ved de romerske Retsforhandlinger for at lægge et Bænd paa Enkeltes Snakssalighed. Det oprindelige Bænduhr

var naturligvis lidet paalideligt og vedblev at være det, om man endog gjorde adskillige Forbedringer derved. Man anbragte saaledes under Dryppet et Hjul, der af hver Draabe bevægedes et Stykke; og i Forbindelse med Hjulet stod en Viser, der paa en Skive angav Bevægelsens Udstrækning. Sa, man indskrænkede sig ikke alene til at lade et saadant Maskineri angive Tiden, men ogsaa Maanestifter og andet mere. Saaledes sendte for over et tusinde Aar tilbage en persisk Kalf, Harun al Raschid, til Frankeens Konge, Karl den Store, som Foræring et Vanduhr, der slog Timetallet. Naar 12 Timer vare forbi, aabnede der sig 12 Døre i Uhrkiven, og frem af hver kom en Mand tilhest, som ventede, indtil Slagene vare forbi, da rede de alle tilbage, og Dørene lukkedes efter dem.

Senere udsandt man, at der kunde bruges Lodder, som ved sin Tyngde vilde frembringe nogenlunde stadig Bevægelse, og den første Anvendelse, man gjorde heraf, var i Klostrene. Denne Slags Uhr fik lidt efter lidt en saa siddrig Mechanisme, at de endnu i vore Dage vække Forbaufelse, og vi ville derfor her omtale et Par af dem. Det astronomiske Uhr i Upsala Domkirke var forfærdiget af en Munk i Wadstena Kloster. Det var meget kunstigt indrettet og bestemt ikke blot til at vise Døgnet's Timer, men ogsaa Solens og Maanens Gang, Maanestifter samt det hele Aars Tidregning. Men Kunstneren havde ikke faaet det færdigt, og det stod stille 100 Aar, indtil den svenske Mechaniker Kristoffer Polhem fattede det i ndmærket Stand; desværre ødelagdes det ved Ildbrand i

Aaret 1702. Det største Mesterstykke af Uhrmagerkunst i det 16de Aarhundrede var uagtet Uhrer paa Domkirken i Strafsburg, forfærdiget af tre duelige Uhrmagere under en berømt Mathematikers Opsyn. Man saa derpaa Himmellegemernes Bevægelse forestillet; det viste Dagene i Ugen ved forskellige Billeder af romerske Guder, som kom frem hver sin Dag. Man saa Planeterne's Bevægelse i Dyreredsen. En Engel opløftede sit Scepter ved hvert Timeslag, en anden vendte om et Timesglas. To Løver brølede, og en Hane slog med Vingerne, strakte Hals og galede paa en skuffende naturlig Maade, saa det hørtes langt borte. Fire bepantrede Figurer, som forestillede Mennestenes fire forskellige Aldere, sloge Kvarterslag. Ved hvert Kvarter nærmede Dødens Venrad sig for at slaa Timen, men frem traadte der en Kristusfigur og hindrede ham, indtil Alderdommens Figur slog det sidste Kvarter: da trak Kristusfiguren sig tilbage, og Døden slog Timen. Paa Slaget 12 kom de 12 Apostle frem og bøjede sig for Frelserens Billede. Enkelte Dele af dette gamle Uhr er anvendt i det store astronomiske Uhr, som forfærdigedes til Strafsburgerdomen fra Aar 1838—1842 af Schwilgue.

Men selv om man ved større Maskinerier nogenlunde kunde følge med Tiden, var dette dog ikke nok; man maatte kunne føre saadant et Apparat med sig, og om den Slags Tidsmaalere tales der først i Slutningen af det 15de Aarhundrede, idet Peter Hele i den tydske By Nürnberg tilskrives Fabrikationen af det første Lommeuhr; idetmindste var Uhrfa-

brifikationen for mange Aar indskrevent til Nürnberg, hvorfor ogsaa Lommeuhre dengang paa Grund af sin Form gik under Navnet Nürnberger-Ug. De vare imidlertid alle meget klobsede og afholdsmæssig store, ja nogle endog 6 Tommer i Diameter.

Omtrent et hundrede Aar efter Fabrikationen af det første Lommeuhr indtraadte der store Forbedringer, og Uhrene gjordes meget mindre end før; men man gjorde dem rigtignok ofte til et Slags Snurrepiberier: de viste ikke blot Timer, Minuter, Sekunder, Dag, Datum og Maa-nens forskjellige Kvarterer; men de sloge ogsaa og spillede Melodier, ja efterlignede Fuglenes Sang og Menneskets Stemme. I vor mere praktiske Tidsalder ere Uhre væsentlig beregnede paa Nytte, og Hovedfor-dringen er derfor Nøiagtighed i Be-vægelsen.

Det er neppe 20 Aar, siden den første Uhrfabrik grundlagdes i de Forenede Stater, skjønt man allerede i 1812 havde gjort et forgjæves For-søg; det viste sig nemlig strag, at Amerika i den Forretning ikke kunde konkurrere med Schweiz, hvor Ar-beidspriserne vare langt billigere. Da man i 1852 anlagde den første Uhr-fabrik i Hoxbury, Mass., var man derfor nødt til at opfinde egne Ma-skiner. Efterat dette nye Foretagende havde været i Virksomhed et Par Aar, flyttedes Hovedkvarteret til Waltham ved Bredden af Charles Floden. Nu er Uhrfabrikationen voget betydelig, og man har store Verktæder ogsaa i Springfield, Mass., Nashua, N. H., Sersey City, Newark, N. J., og i Elgin, Illinois.

Det var et stort Skridt fremad

alle disse Maskiner, man opfandt. De enkelte Dele i Uhret kunde nu udføres nøiagtigere end med Haa-den, skjønt Færdigheden hos de schweiziske Arbeidere var mageløs. Man har Maskiner, som ville kunne fløve et Haar, skjære Staal i tynde Skiver, ligesom man skjærer et Gble, bore Huller, usynlige for et ubevæbnet Øie, udmaale ti Tusindedelen af en Tomme og som endelig vil dreie Skrue, der, lagte paa et Stykke Pa-pir, se ud som Punkter. Et Besøg i en større Uhrfabrik er særdeles in-teressant, og man kan der bedst sætte sig ind i, hvilket Vidunder af Maskineri den lille Tingest er, som vi bære i vor Vestelomme.

Da det amerikanske Uhrkompani begyndte sin Virksomhed, bleve de smaa agte Stene, som findes i et Uhre Maskineri, tilskaarne af euro-pæiske Arbeidere, og de Medskaber, der brugtes hertil, maatte ogsaa indføres fra Europa. Skjønt nu lidt efter lidt den ene nye Maskine opfandt efter den anden, sølte disse Stenar-beidere sig dog aldeles sikre, thi de-res Arbeide kunde alene, mente de, udføres med Hænder; men pludselig forbausede man dem dog en Dag ved at melde, at nu agtede man ogsaa hertil at benytte sig af Damp-kraft, og viste dem, hvorledes paa denne Maade en Pige efter otte Da-ges Øvelse kunde udføre det samme Arbeide langt raskere og endnu mere nøiagtigt.

Uhre ere nu saa almindelige, at vi ikke ville gaa ind paa en nøiag-tig Beskrivelse af de enkelte Dele, men nogle af disse ere dog saa in-teressante, at vi ville dvæle lidt ved dem.

I et Uhr fra Elgin er Spindelfjæ-

deren, saa smal, at 1250 saadanne maatte legges ved Siden af hverandre for at maale en Tomme i Bredder, og der maatte 15000 til for at veie et Pund. Den er en Fod lang, naar den trækkes ud i lige Linie. Et Pund Staal, der som en Masse koster en Dollar, betales, naar det forvandles til saadanne Spindelfjædre, med 4000 Dollars og bliver altsaa 10 Gange saa verdifuldt som et Pd. Guld. Hver Lap i et Uhr anbringes i en Edelsten, og det næsten usynlige Laphul er dog saa stort, at Stiften har det nødvendige Spillerum. En saadan Edelsten veier, naar den faar den passende Form, saa lidt, at der gaar 6500 paa en Unze. Gullet drilles ved Hjælp af en uendelig fin Diamantspids, og naar det er færdigt, maa man være særdeles omhyggelig for at fjerne alt Diamantsøv, thi det

allermindste vil under TappensOmdreining fæste sig til denne og lidt efter lidt udvide Tapleiet.

Den sidste Proces i Uhrfabrikationen bestaar deri, at man udsætter Uhret for Hede og Kulde for at prøve dets Gang. Fra en Varme af 110 Gr. flytter man det over i en Kulde af omkring Nulpunktet, men Bevægelsen maa dog vedblive at være den samme; dette maa ogsaa være Tilfælde, i hvilken Stilling man end anbringer Uhrverket. Et Uhr, som det skal være, fæstes det til sin Kasse. Et saadant Massineri bestaar i et amerikansk Uhr af 156 til 180 Stykker, medens et Uhr, arbeidet med Haanden efter den engelske Methode, tæller 800 Stykker. Amerikanske Fabriker levere indtil 80000 Uhre om Aaret, og af disse finde ogsaa mange Afsetning i Europa.

Blandinger — Nytt og Gammelt.

Isgrøtter ved Decorah. Blandt de Naturmærkværdigheder, der findes omkring Decorah, er den saakaldte Isgrøtte især bekendt; den aabner sig paa Nordfiden af Byen, et Stykke op fra Elven, og snøer sig nedad gjennem klostede Bjergmasser og Grusbanker, der støtte sig til den ovenfor temmelig høit og steilt knejende massive Klippevæg. Det Besynderlige ved denne Gule er, at ~~den~~ Bunden af den om Sommeren det fornemmelig i den varmeste Tid, findes Is, medens denne om Vinteren aldeles

forsvinder eller i det Mindste optræder i mindre Udstrækning. Saadanne Isfamlinger findes vistnok flere Steder inde i de her forekommende Bjergformationer, og sidste Sommer fandt man ved Vortsprengning af en Sten en mindre Abning, fyldt med Is, og en stærk, iskold Luftstrøm for idelig frem af Gullet. Dette er i mere eller mindre Grad Tilfældet med alle Isgrøtter af den Art. Om Sommeren, og netop naar det er varmest, strømmer en kold Luft ud fra dem, medens Luftdraget om Vinteren

gaar indad. Hvorledes skal man nu forklare sig denne Isdannelse? I Fordybninger under Jorden, dækkede af kompakte Jordlag eller Stenmasser, vilde der ingen Is findes, thi det vilde her være samme Tilfælde som med Kjældere. Temperaturen maatte om Vinteren være varmere og om Sommeren koldere end den ydre Luft, dog ikke saa kold, at Is kunde dannes. Nu dannes her imidlertid Is netop, naar Luften udenfor er varmest, og dette kan alene have sin Grund i en stærk Fordampning, som maa foregaa derinde, og den deraf indtrædende høie Grad af Afkjøling, som jo er en naturlig Følge. De Vandpartikler, der findes inde i de talrige Mellemrum under saadanne sammenstyrkede Bjergmasser, fordampe formedelst den ydre Lufts høie Varmegrad, men hertil afgiver Luften inde i Hulene ogsaa sin Varme og synker derved under Frysepunktet. Om Vinteren foregaaer derimod ingen saadan Fordampning paa Grund af den ydre kolde Temperatur.

En Landsby i et Træ. En Rejsende i det sydlige Afrika fortæller, at han ved sin Ankomst til Matelebernes Land blev greben af Forbauselse ved Synet af et kjempestort Figentræ; hvis altid grønne Løv var oversaaet af en Mængde kegleformede Tæge, der syntes at skulle tjene til Bedækning for Dvergebolliger. Han traadte nærmere og steg op ved Hjælp af Indsnit, som vare gjorte i Træet. Her fandt han 20 lustige Dølliger, hvilke tilhorte Familier af Bakueræes Stamme, der ere Landets Urindvaanere. Den øverste Baaning var 30 Fod fra

Jorden, og der afslagde han et Besøg. Høi laa strøet omkring paa Gulvet, og et Sphd, en Ske og en stor Krukke fyldt med Græshopper udgjorde Husets Behave. Konen traktede ham med Frugter, og flere andre Fruentimmer indsendt sig, klatrende fra Gren til Gren, for at betragte den Fremmede. Bygningen af disse Huse er meget simpel. Man danner først et Gulv af sammenflettede Grene og opfører paa en Del deraf en liden kegleformig Hytte af Grene og Planter. Den har 6 Fod i Gjennemsnit og er omtrent ligesaa høi; Gulvet strækker sig et Stykke frem udenfor Indgangen. Beboerne have valgt denne Bygningsmaade for at skaffe sig et sikkert Tilflugtssted imod Løverne, hvoraf Egnen er overfyldt.

Underjordisk Ildbrand. En Kulgrube ved Notherham i England, som tilhører Grev Fitzwilliam, kom for hundrede Aar siden i Brand, og alle Anstrengelser for at slukke viste sig baade dengang og siden frugtesløse. For nogle Aar siden udsandt man, at Flammerne nærmede sig Bunden af Gruben, og man besluttede, om muligt, at sætte en Skranke for Ilden, at den ikke skulde udbrede sig til andre Dele af Bergverket. Dverbestyreren kom paa den Tanke at bygge en Mur, og flere Arbeidere maatte krybe gennem den tætte Røg for at finde, hvor den bedst kunde anbringes. Foretagendet lykkes, og Muren er nu fuldeendt; den er næsten 1000 Yards lang og fra 9 Tommer til 5 Fod tyk. Paa forskellige Steder i Muren er der anbragt Metalrør, som ere tæt tilslukkede; vil man nu vide, hvorvidt Ilden dernede af- eller tiltager, be-

høver man blot at aabne disse Rør. Sæden har hidtil været saa stærk, at man i de Haver, der ere anlagte over Bjergværket, har høstet 2 og undertiden 3 Gange om Aaret. I Stenkulsgruberne i Zwickau i Sachsen brænder det siden det 15de Aarhundrede. Brandstedet mellem Dvrep-lanitz og Nedrekainsdorf i den Egn, hvor det brændende Lag naar op til Overfladen, har en Længde af 1800 Fod og en Bredder af 330 Fod, og det med en stærk Bøining nedad-gaaende saakaldte Planjer Stenkulslag, som er 20—24 Fod tykt, staar i Brand fra Overfladen til en Dybde af 200 Fod. De fra denne ødelagte Strækning opstigende Damp, hvis Varme omtrent er 70° R., benyttes fra 1837 paa en høist hensigtsmæssig Maade. De ledes ved Rør ind i Drivhuse og frembringe der et tropisk Klima, i hvilket de varme Landes Vægter og de mest velsmagende Frugter trives fortræffelig.

Sammenpresset Luft, der i den senere Tid med Held har været anvendt som Drivkraft istedetfor Damp, og som i flere Tilfælde er bleven skaffet tilveie ved Hjælp af Rumpumper, maatte kunne produceres i store Mængder, dersom man ved større Vandfald anbragte disse Pumper, hvis Konstruktion er af den Art, at en stor Del af Vandet idelig maa spildes, om Maskineriet skal vedblive at være i Gang. Dette vilde der paa saadanne Steder være rig Anledning til, og man har derfor tænkt, at mindre Byer idetmindste, der have et Fosfesald i Nærheden, kunde paa denne Maade altid have et Forraad komprimeret Luft, som gjennem Rør kunde ledes hvorsomhelst for at bru-

ges som Drivkraft istedetfor de langt kostbarere Midler, der hidtil ere anvendte. Paa lignende Maade har man allerede i længere Tid oplyst enkelte amerikanske Byer ved at lægge Rør i alle Retninger fra en stor Beholder, der er bleven bygget over Abninger i Jorden, hvorfra brændbar Gas strømmer ud. Men ikke blot som Belysningsmiddel har man benyttet sig deraf, men ogsaa som Brændematerial, f. Ex. til at ophede og drive Dampmaskiner.

Svømmende Haver høre til Mexikos Mærkværdigheder. De skulle være anlagte i Begyndelsen af det 14de Aarhundrede, da Mexikanerne vare blevene undertvungne af Rabostammerne. Hovedstadens Befolkning, som næsten var indskrænket til Søen alene, saa sig nødt til at skaffe sig Gaveland ad kunstig Wei. De flettede Pilegrene og seige Rødder af Sumpplanter sammen, forbandt dem endnu tættere med hinanden ved Hjælp af lette Buskvægter og bedækkede omgiver den saaledes fremkomne Flade med frugtbar Haveljord. En saadan liden Ø beplantede man nu med Mais og Kjøkkenurter, og fra disse svømmende Haver hentede Befolkningen en ikke liden Del af sin Underholdning. Da Byen senere var bleven stor og mægtig, forvandledes disse Smaaver til Blomsterhaver, og i denne Skikkelse tjene de i vore Dage til Fornøjelse for de Rige. Beplantede med de skønneste og mest vellugtende Blomster, ja undertiden endog med et styggesuldt Træ frembyde de et heiligt Skue paa den store Indsøs speilblanke Flade.

En blind Elefant i Indien skulde underkastes en Kur, og Løgen anvendte et voldsomt Lægemiddel paa

det ene Die. Dyret udstødte frygtelige Smerteskrøl, men Lægemiddel et hjælp adskilligt, og det andet Die skulde underkastes samme Behandling. Man frygtede rigtignok for, at Elefanten ikke paa nogenfømhelst Maade vilde tillade Lægen atter at komme i dens Nærhed; imidlertid maatte man dog forsøge, og nu tildrog sig, hvad man neppe skulde tro, hvis det ikke var stadfæstet af troværdige Vidner: Da Elefanten sit Die paa Lægen, Dr. Webb, lagde den sig ned af sig selv med Hovedet i en Stilling, som syntes at indbyde ham til at gjentage den pinlige Kur, og Operationen blev foretagen, skjønt Dyret naturligvis ogsaa denne Gang følte en ulidelig Smerte.

Bier paa Keiser. I Frankrige, Ægypten og andre Lande pleie Folk, der have Bier, naar disse ikke længere i den nærmeste Omegn finde Noget at æde, da at betro Biskuberne til en Skipper, der har gjort det til sit Levebrød at fare paa Floderne fra det ene Sted til det andet med den Slags Ladning. Fartøiet ligger stille om Dagen, medens Bierne ere ude og søge Honning, og fortsætter om Natten sin Fart. Neppe har Bienen om Morgenen forladt Kuben, før den stiger op i Luften, og er den kommen høit nok til at se, hvilken Retning den bør tage, fløver den pludselig afsted. Det samme Instinkt hjælper den ogsaa tilbage til Skibet, skjønt dette aldrig ligger to Dage over paa samme Sted, og den gaar og kommer tilshyneladende med ligesaa liden Banskfælighed, som vi føle ved daglig at fjerne os fra vort Hjem og vende tilbage dertil.

Kristens Ægthed og Paalidelig-

hed kan godtgjøres ogsaa ved mange udvortes Beviser. Et saadant Bevis er ogsaa det, at Alt, hvad der fortælleres, altid tilslut. viser sig at stemme nøiagtigt med Virkeligheden; dette vilde ikke være muligt, hvis den var skreven af Bedragerer. I det nye Testamente var der saaledes et Sted, som man ikke kunde faa til at stemme med, hvad man ellers vidste. Det var Luk. 2, 2., hvor det heder, at "Quirinius var Landsherre i Syrien" paa den Tid, da Kristus blev født i Bethlehem; efter den rette Tidregning og Alt, hvad man ellers vidste, var det nemlig nogle Aar senere, at Quirinius var Landsherre. De Bantro begyndte allerede at juble og sagde: der kan man dog se, at det ikke staar saa rigtigt til med Bibelen— da man for nogle Aar siden gjorde den Opdagelse, at Quirinius virkelig havde været 2 Gange Landsherre, og at Bibelen saaledes ogsaa her havde Ret.

Et andet Exempel. I Ap. Gj. 13. fortælles, at Paulus omvendte Landshovdingen paa Den Cypern. Men nu fandt de Lærde ud, at Keiser Augustus havde forbeholdt sig denne D til sin egen Forvaltning, og at der altsaa ingen Landshovding kunde være paa Cypern. Længe syntes Sagen uforklarlig til de Bantros store Glæde. Men med en Gang fandt man en gammel Sølvmunt, hvorpaa der stod i Midten: "Cyprisk Munt", og rundt om Randen stod der: "Slaaet under Landshovdingen Comenius Proclus". En Tid efter fandt man ogsaa hos en gammel græsk Historie-skriver den Efterretning, at allerede Keiser Augustus igjen havde afgivet

Den til Senaetet for at besættes med et Landskøvding.

Gletscher i Amerika. I en Forsamling af Connecticut Akademiet, der iaar holdtes i New Haven, meddelte Mr. Clarence King den interessante Nyhed, at han paa de nordlige Skraaninger af Bjergene Chasta, Mainier og Hood ved det Stille Havs Kyster havde opdaget Gletscher. Dette er første Gang, man har fundet saadanne indenfor Grændserne af de Forenede Stater, naar undtages Alaska. De ovenfor nævnte Bjerge vare vel tidligere blevne bestegne, men altid fra Syd-siden, og derfor vare heller ikke Isflerne blevne opdagede for.

Den berømte Læge Prof. Virchow i Berlin er just ikke stærk i Troen paa den gnddommelige Nabenbaring, men bejæder dog etsteds i sine Skrifter: "Jeg har udtrykkelig erklæret, at Naturvidenskaben ikke er istand til at løse Skabelsens store Gaade"—som dog andre Naturforskere i sin Forblindelse have ment at kunne løse uden Gud.

Kong Antigonus i Lille-Asien horte engang i sit Telt, at to Soldater, som stode indenfor, omtalte ham paa en haanlig Maade. Efter at have hørt paa dem en Stund, traadte han ganske rolig ud af Teltet og sagde til dem: "En anden Gang, naar I ville omtale mig paa den

Maade, saa gaar i det Mindste saa meget tilside, at jeg ikke hører det".

Fredrik den Anden, Konge af Preussen, udbredte under sin Regjering megen Bantro blandt sit Folk. Men da han henimod sit Livs Ende saa, hvilken skræffelig Høst af alle Slags Laster hin Udsæd havde baaret, sagde han: "Jeg skulde gjerne give min Villesfinger derfor, om jeg kunde efterlade mit Land i den Tilstand, hvori jeg modtog det efter min fromme Fader."

Chinesiske Arbeidere have i Nærheden af Marysville i Kalifornien udtørret en storvoget Sumpstrækning paa 100,000 Acres i Løbet af 90 Dage og saaledes gjort den modtagelig for Dyrkning.

St. Paul i Minnesota havde i 1860 10,401 Sjæle, i 1870 20,045.

Kaliforniske Kjempe træer. En Amerikauer Pearson har den Plan at transportere et Stykke af en af de Kjempe træer, som findes i den berømte "Calaveros Grove" i Kalifornien, til New York for at udstille den der. Senere vil han rejse omkring dermed i de Forenede Stater og dernæst over til Europa. Træstykket har et Gjennemsnit af 25 Fod og en lignende Længde, men er udhulet i Midten for lettere at kunne transporteres. Træet var nærmere Roden 32 Fod i Diameter, og af den Slags og endnu større findes der mange i den Egn.

Daddy Dobb.—Nils Vibe Etokfletch. Et Livsbillede fra den norske Kirke.—Den amerikanske Puma.—Kviksølv. (Efter N. W. Grube).—Njunksøksen (Efter N. Munch).—Uhre og Uhrfabrikation.—Blandinger—Kjøl og Sammelt.